

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

B. JOHANNIS CANTII

Presbyteri Secularis, & in Universitate Academiæ
Cracoviensis Sacræ Theologiæ Doctoris,
& Professoris.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ECclesiam suam Deus veluti munitissimam quandam arcem ita instruxit, ut mille clypei pendeant ex ea, omnis armatura fortium; clypei autem, atque arma ejusmodi sunt zelus, & scientia Doctorum, qui sanam doctrinam, vel e Cathedra, vel e suggestu tradendam suscipiunt, eandemque, ut facile in animos influat, integritate morum, & vitæ sanctitate commendant. Nimirum ad Ecclesiam tuendam, ne portæ Inferi prævaleant adversus eam, neque doctrina satis habet auctoritatis sine sanctitate, & sanctitas majus habet roboris cum doctrina conjuncta. Samaritanis impedire conantibus ne Israelitæ reduces e captivitate Hierosolymæ disjecta mœnia reficerent, ii, quibus instauratio commissa erat, una manu faciebant opus, altera tenebant gladium: atque hos quidem imitati sunt quovis tempore, & quotidie imitantur egregii Doctores, quos subinde Deus excitat, in iis præsertim regionibus, quæ ab Ecclesiæ hostibus, cujusmodi sunt Hæretici, atque Schismatici, tanquam

a Samaritis quibusdam Hierosolymæ infensis, & contumaciter adversantibus circumvallantur. Porro inter ejusmodi egregios viros doctrinâ, & sanctitate præstantes, qui facerent simul, & docerent, atque Orthodoxam fidem ab hisce adversariis nequissimis oppugnatam defenderent, dignum certe qui numeretur in paucis BEATUM JOHANNEM CANTIUM fuisse nemo ambiget, qui eundem noverit in Cracoviensi Academia purissimo haustam e fonte scientiam tradidisse, quum per ea tempora in aliis non longe dissitis regionibus hæreses, & schismata grassarentur, & sanctiorem morum disciplinam, quam concionando e suggestu explicare populo satagebat, humilitate, castimonia, misericordia, corporis afflictatione, cæterisque integerrimi Sacerdotis, & strenui operarii virtutibus confirmasse. Itaque non modo illius Academiæ Professoribus ornamentum, ac decus addidit singulare, sed exemplum etiam mirifice profuturum reliquit cæteris omnibus, qui in simili munere versantur, ut perfecti doctoris obire munus impigre studeant, & scientiam Sanctorum simul cum aliis facultatibus, quæ velut ancillæ illi subserviant, ad unius Dei laudem & gloriam docere omni studio, atque ope nitantur. Ipse interea BEATUS JOHANNES decoratam olim suis virtutibus Academiam propitius ab alto respicere numquam desinet, & inclytam Nationem suam Orthodoxæ Romanæ Fidei non modo cultricem egregiam, sed validam etiam propugnatricem perenni suo patrocinio fovebit, ac proteget. Quocirca cum BEATUS JOHANNES CANTIUS scientiæ studium ad unius Dei laudem, & gloriam referens, lucerna extiterit in Ecclesia Dei ardens, & lucens, nec minus editis post mortem miraculis, quam in vita virtutibus coruscaverit; Nos proinde, post eam, quam rei gravitas postulabat, accuratam, ac diuturnam virtutum, & miraculorum discussionem, adhibitis in consilium Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, plurimisque Archiepiscopis, & Episcopis in Urbe congregatis, atque inprimis Patre luminum pie, atque humiliter invocato, eumdem BEATUM JOHANNEM Sanctorum in numerum referendum, atque

que in Ecclesia Dei venerandum, & colendum esse decernimus, definimus, & declaramus.

In Oppido Kentii Cracoviensis Dioecesis BEATUS JOHANNES CANTIUS ex illustribus consulari genere, & Christiana pietate parentibus natus est die Junii XXIIII. anno supra millesimum tercentesimo nonagesimo septimo, sedulam educationem cum indole egregia conjunctam secuta est, ut assolet, innocentia singularis, atque ea morum gravitas, ut virum quodammodo in puero mirari liceret. Artibus iis, quibus pueritia ad humanitatem informari solet, satis excultus ad Cracoviensem Academiam, non ita pridem fundatam, missus est, ut Philosophicas, ac Theologicas facultates addisceret. Et quidem in iis ingenii acumine & laboris patientia præ cæteris tantum profecit, ut in Philosophia eximium honoris gradum, in Theologia Doctoris, non lauream modo, sed munus etiam adsequeretur. Id autem munus, & ex Cathedra, & e sacris rostris ita obibat, ut auditorum animi cum pura, sinceraque doctrina studium pietatis & religionis insereret. Atque hæc quidem doctrinæ sinceritas Romanæ Ecclesiæ plane consentiens, eo pluris facienda erat, quod per ea tempora præsentissimum veluti pharmacum erat adversus errorum, atque heresum luem, quæ Hollandiæ, Britanniæ, & Germaniæ scholas infecerat. Porro tanta illius, tum doctrinæ, tum vitæ integritas præclaro signo divinitus ostensa est. Quum enim exorto Cracoviæ incendio flammæ in immensum excrescentes ita serperent, ut universa mox Civitas absumenda videretur, effusus in preces JOHANNES, (quandoquidem in humana vi spes nulla jam erat) virum sibi maturum ævo, adspectu venerandum, Sanctum Stanislaum Cracoviensem Episcopum esse opinio fuit, adstantem vidit, ex eoque intellexit, incendium ultra non processurum: Cæterum moneret cives, ut a flagitiis desisterent: si secus faxint poenas imminere longe graviores. Verum, cum cives prædictionis immemores, ad ingenium & pristinos mores rediissent, excitatum rursus incendium Civitatem magna ex parte consumpsit. Sacris Mysteriis quotidie JOHANNES tanto animi ardore, atque inde

emicante pietatis ſpecie operari ſolebat, ut iis, qui aderant, ſummam erga rem divinam venerationem ingereret. Quod quum adverſarius humani generis ferre non poſſet, quadam die hirundinis aſſumpta ſpecie, templum circumvolitans adſtantium mentes turbare, atque alio avertere conabatur. Itaque, ut omnes viderent quod divinitus ipſe noverat apprehenſam avem ad terram allidit. Ibi autem illa in colubrum verſa horrifico ſibilo ex oculis confeſtim ſeſe ſubduxit. Religioni, qua res divinas tractabat, humilitas adjuncta erat, qua ſibi vileſcens nemini unquam, tametſi ſcientia omnium facile princeps, præferebat ſeſe, quin etiam ſperni ſe ab omnibus ac deſpici optabat; tantum aberat ut obtrectantes ſibi (quod aliquando evenit) ſuique contemptores parum æquo animo ferret. Quæ cauſſa etiam fuit, cur delatos ſibi honores declinaturus, vilis, atque egeni hominis habitu, longas pedeſtri ſemper itinere, ſemel ad Sancta Paleſtinæ loca, quater ad Sancta Apoſtolorum limina peregrinationes ſuſciperet. Humilitatis comes erat rara quædam ac puero digna ſimplicitas: itaque in factis ejus, ac dictis nihil ſubdolum, nihil fictum: quod clauſum habebat in pectore, hoc in lingua promptum habebat. Hujus autem eximiæ ſinceritatis, quam nemo non noſſet, illud ſane ſpecimen fuit plane admirandum. In Latrones inciderat, qui poſt ereptam, quam in crumena gerebat pecuniam, num quæ alia ſupereſſet, interrogarunt. Negat ipſe quidquam reliqui eſſe: At mox reminiſcens aureos quoſdam in veſte ſub ſutos habere, revocatis latronibus, illos etiam qui animo exciderant offerebat. Tam inuſitata ſinceritas perditorum quoque animos flexit. Itaque obſtupefacti pecuniâ, quam abſtulerant, ſtatim redditâ, veniam ſceleris poſcunt, illius ſe precibus commendant, utrumque facile impetrant a ſancto viro.

Parœciam ſibi delatam aliquandiu diligentiſſime adminiſtravit; ſed quamvis Paſtoris quæ ſunt officia ſedulo expleret, pro ea qua erat meticuloſa conſcientia, ratus negotium eſſe periculi plenum, dimiſit, & conſuetum in Collegio docendi munus repetere tutius exiſtimavit. Abſtinentiæ deditus, poſt adeptam

ptam Theologiæ lauream, carnes nunquam comedit. Cæterum cibus illi parcissimus, crebra jejunia, flagrorum frequens, perpetuus cilicii usus, somnus brevis admodum nuda super humo, in senectute dumtaxat ursina pelle substrata. Castitatem proinde, tum animi, tum corporis illibatam servavit; illiusque argumentum item & præmium fuit candidum sertum, quo illum Deipara Virgo cum puero Jesu sese conspiciendam exhibens, tanquam eximium clientem suum decoravit. A peccato abhorruit quam qui maxime. Leves noxas ita deflebat, ut gravium reus criminum videretur. Si quam forte e verbis suis, dum vera loquitur, ortam in aliis offensionem suspicaretur, antequam ad Aram accederet, supplex veniam, non tam sui, quam alieni erroris petebat, quum contra, quæ sibi ab aliis ingerebantur convicia, & probra, æquo, & miti animo ferret. Jamvero misericordiæ in proximos nullum ferme officium fuit, quod non amantissime obiret. Afflictos in spem erigere, moerentes alloquio solari, peregrinos excipere, carceribus inclusos visitare, pauperes quotannis coemptis vestibus operire solemni illi erat, ita quidem, ut occurrenti per viam mendico, qui nudis pedibus incedebat, detraheret sibi calceos, ut nuditatem illius operiret, suam ipse interea contegens pallio tandiu dum se domum reciperet. Die nascenti Domino sacra, dum ad Ecclesiam pergit, pauperem nactus super nive rigentem gelu, lamentabili subsidium poscentis voce commotus, sua illum veste contexit, quam tamen mox domum reversus suo in cubiculo divinitus reperit. Ex hac JOHANNIS in pauperes caritate, in Cracoviense Collegium pia & laudabilis, quæ ad hanc usque diem manet consuetudo, inducta est, ut illius Professores unum aliquem quotidie pauperem communi secum prandio adhiberent, perinde quasi in illius persona Christum ipsum convivam habeant. Hanc autem tam egregiam animi affectionem, qua pius sacerdos nullam proximorum calamitatem alienam ab se putabat, insigni miraculo Deus comprobavit. Quum enim Ancilla quædam ob situlam, quam lacte plenam gerebat, lapsam e manibus, & confractam gemeret, quod heræ objur-

gationes timeret, JOHANNES miseratione ductus, collectis fragmentis, & coagmentatis, pristinæ integritati reddidit, fusis ad Deum precibus, iisdemque mox aquam, qua situlam impleri jussit, in lac commutavit.

Christum Dominum pro salute nostra tam dira atque infanda perpessum, & meditabatur assidue, & flagrantissime redamabat: quem quidem amorem, ut simul incenderet, & expleret, ad memoranda Christi tormentis loca Hierosolymam pedibus iter suscepit. Ibi autem dici vix potest, quam reverenter, quam pie, quam ardenter, non sine gemitu, & lacrymis monumenta Servatoris nostri maxime insignia perlustraret. Nec vero tenere se potuit, quin Turcarum impietatem ac perfidiam argueret, & Christianæ Religionis veritatem liberrime prædicaret; præclare secum agi existimans, si ob eam rem vitam, quod maxime optabat, profundere contigisset. Ante imaginem Crucifixi Domini ipsas prope noctes orando insumebat, atque in longas non semel extases rapiebatur. Per diem vero, postquam suo munere perfunctus esset, e Liceo statim recta in Templum, ubi ante Christum in Eucharistia latentem contemplationes ac preces diu protrahebat. Omnino unus in corde, unus in ore Deus erat. Hunc autem pium animi ardorem ut foveret in dies, atque augeret, cum Sanctis quibusdam viris, qui per id tempus virtute florebant, versari, & colloqui gestiebat, & quæ in illis summa erant suspiciens emulabatur.

Sed satis jam in vinea Domini operarius impiger laboraverat. Tempus aderat mercedis accipiendæ: itaque e languore corporis præsentiens JOHANNES, mortem haud procul abesse, in eo totus fuit, ut ad felicem se exitum compararet, ac primum misericordia in pauperes, in quos quidquid domi supererat, erogavit; divinam sibi Misericordiam magis magisque conciliavit, tum Confessione sacramentali, si quæ erant conscientiæ labes abtersit, & Sanctissimo Christi Corpore refectus lecto decubuit. Ingravescens morbus non metum, sed spem afferebat. Nihil enim optabat magis, quam, ut quantocius ab exilio migraret ad Patriam. Divino tandem viatico roboratus,

post

post salutaria monita, quibus Collegas ad omnia Christianæ virtutis, ac præcipue caritatis officia inflammavit, ad quos anhelabat, Christi Jesu amplexus feliciter evolavit die xxiii. Decembris Anno reparatæ salutis MCCCCLXXIII. cum annum ageret septuagesimum sextum.

Sancti viri corpus Cives Cracovienses ad Ecclesiam delatum magno æque mœrore, atque honore sunt prosequuti, ac tum præsertim, quum illius Sanctitas, tametsi satis perspecta clarius cœpit miraculis explendescere. Veneratio præterea major accessit ex odore quodam suavissimo, quem centum triginta post annos a beato ejusdem obitu, reclusâ urnâ sepulchrali efflavit, cujus rei testes fide digni extiterunt. Porro purpuream CANTII vestem (Reverendam vocant) religiose asservatam, induere solet quisquis Philosophiæ recens Decanus, solemne dicit jusjurandum, ut unacum veste videlicet tanti olim Magistri, mores quoquo modo & virtutem induat.

Percrebescens de Sanctitate, & miraculis fama Episcopum Cracoviensem impulit, ut Processum de utrisque conficeret, eoque rite discusso sa. me. Urbanus PP. VIII. Prædecessor Noster negotium commisit Congregationi Sacrorum Rituum, illud præcipiens, ut, omissa generali, specialem dumtaxat quæstionem institueret, quod cum factum non esset, caussa siluit ad annum usque MDCLXVI. Quo tandem fel. record. Alexandri PP. VII. etiam Prædecessoris Nostri jussu, prævio Rituum Congregationis consilio, caussa iterum tractari cœpit, sed propter edita dicti Urbani Prædecessoris decreta, necesse fuit expediri litteras remissoriales ad conficiendum processum super cultu immemorabili BEATI viri, per quem videlicet ab Urbani decretis fieret exceptio. Hujusmodi autem cultus approbatio in eadem Congregatione prodiit die xx. Maji MDCLXXVI. Expeditis subinde novis litteris remissorialibus pro instituenda quæstione speciali, inter hæc Prædecessor quoque Noster Ven. me. Innocentius XI. die xxvii. Septembris Anni MDCLXXX. Poloniæ Regis votis indulsit, ut anniversaria die B. JOHANNIS

Officium & Missa sub ritu duplici in Urbe Cracoviæ, atque in universo Poloniæ Regno recitari, ac celebrari posset: Quæ tamen B. JOHANNIS veneranda memoria per Sacrorum Rituum Congregationem paullo post justis de caussis translata fuit ad diem XIX. Octobris. Sub hæc absoluto Processu specialis Inquisitionis, validoque comperto, quum scripta quædam in Processu compulsata BEATO JOHANNI CANTIO falso tribuerentur, eadem Rituum Congregatio declaravit die XVII. Septembris MDCCXXX. Non constare quod opera in Processu Apostolico compulsata BEATO attributa, essent ipsius BEATI; ideo procedi posse ad ulteriora. Die postea IV. Julii MDCCXXXIII. eadem Congregatio Virtutum heroicarum excellentiam asseruit, atque approbavit.

Inter hæc BEATUS JOHANNES electus fuit in Compatronum principalem Regni Poloniæ, & Magni Ducatus Lithuaniæ, eamque electionem ipsa Rituum Congregatio ratam habuit die XVI. Februarii MDCCXXXVII. concesso præterea officio sub ritu duplici primæ classis cum octava, ac die XXXI. Martii MDCCXXXIX. Oratione, & Lectionibus propriis secundi nocturni de eodem probatis.

Porro ventum est ad examen duorum miraculorum, quæ B. JOHANNIS intercessione divinitus patrata ferebantur, & primum quidem illa in generali Congregatione die III. Mensis Augusti anni MDCCXLV. coram fel. record. Benedicto XIV., deinde in particulari coram Nobis die XXII. Aprilis superioris anni perpensa fuere: Et quamvis omnium suffragantium vota in affirmantem sententiam convenirent; nihil tamen Nobis statuendum visum fuit, donec super aliis miraculis coram Nobis in simili generali Congregatione examinandis communes animi sensus percipissemus. Quum igitur die 11. Mensis Decembris ejusdem anni MDCCLXVI. super novis Miraculis similis generalis Congregatio coram Nobis coacta fuisset, quamquam cunctis suffragiis digna omnino visa essent, quæ probarentur, nihilominus ad divinam implorandam opem, & supernæ gratiæ lumen, eorum approbationem ad Kalendas Januarii Mensis proxime

me elapsi distulimus. Quæ quidem dies Circumcisioni Dominicæ, & Augustissimo Jesu nomini consecrata ad eam rem maxime opportuna videbatur. Quatuor autem ex propositis Miraculis in tertio genere probavimus, & hæc sunt.

Primum, Instantanea sanatio pueri Sebastiani Luzark a transmissa vitio Parentum & confirmata phthisi. Alterum, subita sanatio puellæ Heduigis Paskowna ab acuta febri cum integra atque absoluta virium instauratione. Tertium, impetrata momento temporis sanatio Mariæ Gawlikæ ob gravem perniciosam febrem in extremum vitæ discrimen adductæ. Quartum, subita, & perfecta sanatio Antonii Olexowic a grandi, & profundo ulcere, quod a jugulo ad fauces usque perductum præter tendines, & majora vasa nihil intactum reliquerat, & fœtidissima sanie scatebat cum dejectione alimentorum e parte gutturis perforata. His autem accedit unum in secundo genere; cujusmodi est: mercium in flumen Sola prolapsarum, & procul aquarum impetu & vi raptarum, ad locum, ubi demersæ fuerant adverso flumine regressus.

Quæ cum ita se haberent, Nos, fusis ad Deum precibus, ut menti nostræ necessaria ab eo lux affulgeret, tandem die 11. Februarii vertentis anni, quæ dies Purificatæ Virgini Deiparæ sacra est, Decretum Canonizationis BEATI JOHANNIS CANTII quandocumque peragendæ pronunciavimus.

Cumque alias Christiani Principes, quamplures que Episcopi, & Poloniæ Regni Proceres BEATI JOHANNIS Canonizationem peroptantes, communibus votis & postulationibus apud Prædecessores Nostros institissent, atque etiamnum apud Nos carissimus in Christo Filius Noster Stanislaus Augustus Poloniæ Rex Illustris, & dilecti quoque Filii ejusdem Regni Magnates, præsertim Ecclesiastici, Cracoviensis Senatus & Academiæ ejusdem Civitatis Collegæ omnes, & Professores iteratis precibus instarent, ut ultimam denique sententiam ferremus super tantopere optata Beati viri Canonizatione; ut more, institutoque Prædecessorum Nostrorum tanti momenti rem peragеremus, Universi primum Collegii eorumdem Venerabilium

Fra-

Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die XXVII. Aprilis proxime elapsi coram Nobis congregatorum consilium audiendum duximus: Iisque postquam de serie totius caussæ ad plenum instructi fuerant, adhortantibus Nos ad illius absolutionem, nedum probantibus, nihil amplius cunctandum rati, Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, non modo propinquiores, sed remotiores etiam per Italiam degentes ad Urbem convocandos curavimus, ut Nobis de BEATI JOHANNIS CANTII, necnon BEATORUM JOSEPHI CALASANCTII A MATRE DEI, JOSEPHI A CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, SERAPHINI A MONTE GRANARIO AB ASCULO denominati, & JOHANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT DE CHANTAL solemni Canonizatione, quam sibi Deus inspirasset, sententiam declararent.

Præterea, ut eximiæ BEATI JOHANNIS virtutes, & probata Miracula, necnon in totius caussæ discussione adhibitæ cautiones notæ omnibus fierent, narrationem illarum ex authenticis documentis haustam, & diligenter in compendium redactam, typisque vulgatam Patribus omnibus suffragaturis exhiberi mandavimus. Mox indicto coram Nobis Consistorio publico die VII. Maji vertentis anni, & adstante universo Ecclesiasticorum Ordinum, & Collegiorum cœtu, præcepimus, ut dilectus filius Alexander Litta nostræ consistorialis Aulæ Advocatus virtutes & miracula BEATI JOHANNIS oretenus palam exponeret. Demum convocatis die prima Junii proxime præteriti in Consistorio semipublico eisdem S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis qui in Urbe convenerant, ab iis quæsivimus an ad BEATI JOHANNIS CANTII Canonizationem deveniri posse censerent. Ipsi tunc summa animorum consensione, pluribus gravibusque rationibus, in affirmativam sententiam ire comperti sunt. Quocirca a dilectis quoque filiis Apostolicæ Sedis Notariis publica instrumenta confici, & suffragiorum ipsorum exempla a singulis subscripta in Tabularium Ecclesiæ Romanæ inferri mandavimus.

Ut

Ut autem a Deo Optimo Maximo, quid ei placitum esset dilucide agnosceremus, publicas quoque Orationes, & dies Generalis Jejunii per Urbem indiximus, & tres Patriarchales Basilicas designavimus, in quibus Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum publicæ Fidelium adorationi per triduum exponi jussimus, omnes hortando, ut postquam sacramentali Confessione expiati, & Christi corpore refecti fuissent, in una saltem ex dictis Basilicis Omnipotentem Deum ad impetrandum Nobis spiritum sapientiæ, & intellectus, quo duce manifesta fieret illius voluntas, nobiscum precarentur, Indulgentiâ ad id plenariâ, & peccatorum remissione concessâ. Nos quoque ipsi, præter eas, quas privatim fuderamus assiduas, & plenas humilis fiduciæ preces, publicas quoque in tribus designatis Basilicis addendas curavimus, in quo quidem non sine tenero quodam pietatis sensu, atque animi nostri in Domino exultatione, spectavimus, quanta esset Romani hujus Populi religio, ac pietas, cum ex omni conditione, atque ordine ad easdem Basilicas convenissent, ac sua de solemniori cultu BEATIS decernendo, vel tacentes, præfervida vota depromerent.

Demum hac die sacra Beatissimæ Virgini Mariæ de Monte Carmelo, qua die Coronationis Nostræ annua redeunt solemnia; in Basilica Principis Apostolorum splendide, & magnifice ornata, ad quam servata supplicationis publicæ forma Nos præcesserunt omnes Cleri secularis, & regularis Ordines, & Ministrorum Romanæ Curiæ Collegia, unacum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis Archiepiscopis, & Episcopis; Priusquam immaculatam Hostiam solemni novæ legis sacrificio Omnipotenti Deo offerremus; instante iterum iterumque dilecto filio nostro Carolo Tituli Sancti Clementis S. R. E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, ad Canonizationem impetrandam Procuratore constituto; decantatis sacris Ecclesiæ precibus, ut Deiparæ Virginis, Angelorum, & Sanctorum omnium cum Christo regnantium intercessione, divinam opem imploraremus, ac Paraclyto Spiritu cum gemitibus, ut adesset invoca-

to

to, ad honorem Sanctæ, & individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, & Apostolicæ authoritatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio, & assensu, ipsum BEATUM JOHANNEM CANTIUM Sacerdotem secularem unacum BEATIS JOSEPHO CALASANCTIO A MATRE DEI, JOSEPHO A CUPERTINO, HIERONYMO ÆMILIANI, SERAPHINO A MONTE GRANARIO AB ASCULO denominato, & JOHANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL; Sanctum esse decrevimus, definivimus, ac Sanctorum Cathalogo adscripsimus, illumque ab universis Christifidelibus, tamquam vere Sanctum, religioso cultu honorari mandavimus, prout etiam tenore præsentium, definimus, decernimus, & declaramus: Statuentes, & concedentes, ut ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari, & consecrari, & singulis annis præscripta die XIX. Mensis Octobris ipsius SANCTI JOHANNIS CANTII inter Sanctos Confessores ab Ecclesia memoria recoli possit. Eademque authoritate omnibus Christifidelibus, qui eadem die annis singulis ad sepulchrum, in quo Corpus ejusdem SANCTI JOHANNIS requiescit, visitandum accesserint, perpetuo septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentiis misericorditer in Domino in forma Ecclesiæ consueta relaxamus.

Sub hæc Æternum Patrem, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paraclytum Spiritum, unum Deum, ac Dominum cum debita gratiarum actione venerati, omnibusque Christifidelibus ibi præsentibus plenariâ peccatorum remissione, & indulgentiâ concessâ, supra Beati Petri Confessionem, Sacrosanctum Missæ Sacrificium solemniter celebravimus, factâ eorumdem Sanctorum speciali commemoratione.

Cæ-

Cæterum, si inter illustres, quibus vera Ecclesia dignoscitur, notas, non postrema est divinitus patefacta, & testata sanctitas eorum, qui e quovis ordine, & statu in illa floruerunt; æquum omnino, & pietati consentaneum est, ut gratias Deo Patri per Christum Jesum agamus, quod illi placuerit ex eo thesauro, unde quotidie profert nova, & vetera, tot, ac tantas gratiæ suæ divitias in S. JOHANNEM CANTIUM effundere, easque deinde ad ornamentum, ac decus Ecclesiæ suæ palam facere per miracula, quæ ad solemnem tam insignis SERVI SUI Canonizationem viam, atque aditum aperuerunt. Est præterea quod gratulemur inclytæ Polonicæ Nationi, quæ, cum pietati præ cæteris maxime addicta sit, non potest certe non summo exultare gaudio, quod in tanta rerum perturbatione, tantoque Religionis discrimine, novum hoc sibi præsidium accesserit, quo egregia, & generosa suorum indoles magis magisque nullis perterrefacta periculis, Romanam Fidem adversus finitimos tum hæreticos, tum schismaticos, & arcte retineat, & fortiter ut semper magna cum laude præstitit, ad sanguinem usque tueatur. Academia vero Cracoviensis in hunc olim alumnum, nunc Patronum suum, quoties oculos defiget (defiget autem quotidie) propositum sibi præclarissimum videbit exemplar, unde illius Magistri, & Doctores, & bene docere, & recte facere discant; dum JOHANNES defunctus adhuc loquitur, atque ad omne virtutis officium hortatur.

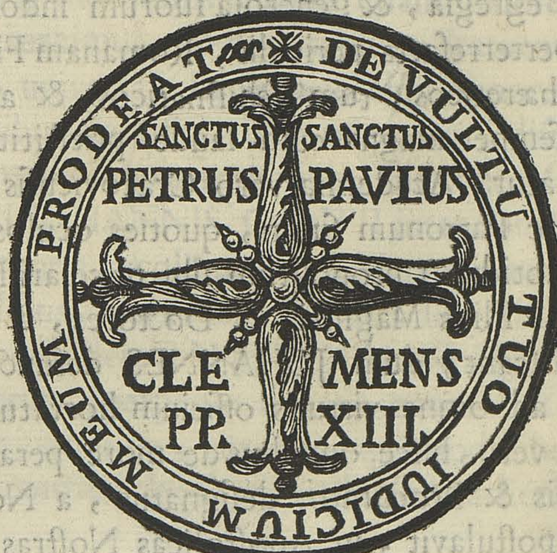
Quoniam vero, hisce omnibus de more peractis, idem Carolus Cardinalis & Procurator designatus, a Nobis, quo par erat obsequio postulavit, ut Apostolicas Nostras literas in gestorum omnium perenne monumentum decerneremus; Nos petitioni perquam libenter annuentes, præsentes nostras Literas edi, & palam fieri demandavimus: Statuentes earumdem exemplis etiam impressis ab aliquo ex Notariis publicis subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem ab omnibus adhiberi, quæ ipsis originalibus literis adhiberetur, si exhibitæ, vel ostensæ forent.

Nulli

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini Sacri Collegii Decanus.*

✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes.*

✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.*

✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*

✠ *Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.*

✠ *Ego*

✠ *Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.*

✠ *Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.*

✠ *Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.*

✠ *Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.*

✠ *Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.*

✠ *Ego P. H. Tit. SS.mæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.*

✠ *Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus.*

✠ *Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.*

✠ *Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.*

✠ *Ego*

✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.
✠
✠ Ego J. C. Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.
✠ Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.
✠
✠ Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.
✠
✠
✠ Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.
✠
✠ Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.
✠ Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.
✠ Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.
✠ Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.
✠ Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.
✠ Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.
✠
✠ Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.
✠ Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.
✠ Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.

✠ Ego

✠ Ego *A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*

✠ Ego *Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*

✠ Ego *X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.*

✠ Ego *B. Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

B. HIERONYMI ÆMILIANI

Fundatoris Clericorum Regularium
Congregationis Somaſchæ.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

SANCTITAS quæ nuſquam alibi, quam in Civitate Domini virtutum, hoc eſt in Catholica Romana Eccleſia, reperiri poteſt, quæque proinde una eſt e notis ad eam dignoſcendam maxime illuſtribus; quamquam virtutes omnes communi nexas vinculo complectatur; multiformis tamen Dei gratia ita voluntates Servorum ſuorum afficit, ac diſponit, ut aliam alii virtutem potiſſimum conſectentur, in eaque colenda, atque exercenda maxime excellant. Inde enim oritur mirifica illa varietas, qua ſtella a ſtella differt in claritate, atque ut diverſæ hominum conditiones, atque indoles ſuum quæque habeant apprime accomodatum ad imitandum exemplar. Quum autem benigniſſimus Deus Patrem ſe miſericordiarum eſſe, & vocari gaudeat, & miſericordiæ operibus ſummopere delectetur; ob eam rem homines ſubinde virtutis hujus exercitationi ſingulari quodam modo addictos in Eccleſia ſua ſibi delegit, qui Viri miſericordiæ forent, & variis mortalium calamitatibus ſublevandis ſe totos impenderent. Itaque, cum inter alias hujus vi-

tæ calamitates non postremo loco numeranda videatur orbitas puerorum, qui vel altero, vel utroque Parente carent; divinæ utique Providentiæ fuit e Servorum suorum numero aliquos ad hoc potissimum eligere, ut præcipuum ejusmodi puerorum curam gererent, iisdemque non modo de victu, & cultu, sed etiam de recta institutione, atque educatione prospicerent. Quocirca Omnipotentis Dei providentia dedit Ecclesiæ suæ B. HIERONYMUM ÆMILIANUM, qui hoc ipsum Orphanos educandi munus sibi deposceret, & clarissimo quamvis genere ortus, atque in splendidissimis rei pacificæ, & militaris muneribus magna cum laude versatus, ut id præstaret, ad quod divinitus vocabatur, ad infima quæque, & abjectissima in oculis hominum ministeria descendere non erubesceret. Quandoquidem igitur sanctitatis omnis fons, & origo divina bonitas, quæ novos semper in Ecclesia suscitat imitatores caritatis, & misericordiæ suæ, his præcipue virtutibus B. HIERONYMUM ÆMILIANUM ornavit, atque ad eas ipsas christiano populo commendandas miraculorum etiam testimonium addidit valde perspicuum; Nos propterea utrisque ad trutinam diu multumque revocatis, de consilio Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, accedente etiam judicio Patriarcharum, & plurimorum Archiepiscoporum, & Episcoporum in Curia congregatorum, & super hæc superno lumine Spiritus Sancti implorato, eumdem B. HIERONYMUM ÆMILIANUM Sanctorum fastis adscribimus, atque eo, qui Sanctis in cœlesti Sede regnantibus exhibetur, cultu prosequendum, & venerandum esse pronunciamus, atque decernimus.

E parentibus patricia nobilitate clarissimis ortum habuit BEATUS HIERONYMUS ÆMILIANUS, vulgo Miani, Anno a Virginis partu MCCCCLXXXI. In hoc, quod gratia possit efficere ad quamlibet indolem in melius mutandam, luculenter sane perspectum est. Ingentes ille, sive a natura, sive a majorum exemplo spiritus hauserat, ob eamque rem ad arcem quamdam, quæ acri hostium obsidione premebatur, tuendam perquam idoneus est visus, sed propugnatorum paucitas tametsi virtute HIERONYMI diu sustentata, numerum, & vim longe

longe majorem hoſtium non tulit. Victus itaque, atque in carcerem ab hoſte detruſus, maniciſque, & compedibus, & catenis revinctus, quod diutius tam exiguo cum numero militum reſtitiſſet, conſtantiæ ſuæ pœnas dare coactus fuit. Sed, quo immitiorem hoſtem, eo benigniores in ſeſe cœlites expertus eſt. Dum enim ferox ingenio juvenis infortunio manſuefactus, atque humanarum rerum inſtabilitatem edoctus, ad maximam poſt Jeſum ſpem noſtram Deiparam Virginem confugit, votoque ſe obſtringit celeberrimæ cujuſdam ſacræ ædis Tarviſinæ pie, ſancteque inviſendæ, ſi præſentem ejuſdem opem in tanto diſcrimine experiretur; fuſas ex animo incenſas preces miſericordiæ Mater exaudit, eique ſuis ipſa manibus vincla ſolvit, & claves carceris tradit. Ille catenas, & ſaxum, quo ad collum appenſo pronum ad terram caput demittere cogeretur, omnia ſecum aſportat. Tum Virgine pariter adjutrice oſtia carceris reſerans, e ſqualente cuſtodia ſe proripit. Sed quum per medios hoſtes incedendum eſſet, novo iterum favore Virginis ipſum benigniter manu ducentis impune pergens, magna cum animi alacritate eo, quo ſtatuerat, recta ſe contulit; Ibi ad aram auguſtæ Servatricis ſuæ provolutus, manantibus præ gaudio lacrymis, corde magis, quam ore gratias eidem agens quantas poterat maximas, catenas, manicas, compedes, globum ſaxeum, quæ hodieque viſuntur, omnia ibi depoſuit redditæ ſibi per virginem monumenta libertatis. Venetias inde revertens, longe alius ac inde diſceſſerat, decretos ſibi a Republica honores adſpernatus, per annos octo vitam in Urbe ipſa ſolitariam, atque ab hominum conſortio remotam egit, ut liberius Dei cultui, & filiorum fratris educationi operam daret. Verum his incluſa ſeptis HIERONYMI caritas diutius ſe continere non potuit; urgente etenim Venetiis magna Annonæ penuria, ac dira contagione graſſante, illius miſericordia, pravo pudore poſthabito, palam prodiit. Strata paſſim per vias eorum, quos fames, morbuſve confecerat, corpora noctu ſuis ipſe humeris aſportans inſepulta jacere non patiebatur. Interdiu vero vagantes per compita, & cibum, veſtem, tectum quærentes pueros convocare, & in conductam

ab se domum recipere. Aucto inopum, & miserorum numero, in illius pectore augescebat & caritas, in pueros præsertim orbos parentibus. Quamobrem divendita domestica supellectili satis ampla ad eosdem alendos; stipem præterea pro illis per Urbem corrogare tanto genere natus nequaquam erubescebat. Sed cura potissimum in eo erat, ut eosdem Christianis dogmatibus erudiret, & bonis moribus informaret. Ad hæc ne adultis deesset quo ipsi sibi victum quærerent, mechanicam ut quisque artem addisceret prospiciens, imposterum satagebat. Nusquam tamen HIERONYMI caritas præclarius sui specimen dedit, quam laborantes impetigine, aliisque id genus fœditatibus pueros, velut sedula mater, suâ ipse manu curabat, & quandoque, ut refugientem ejusmodi officia naturam vinceret, matris quoque amorem exsuperans, manantibus sanie illorum ulceribus os admovebat. Venetiis tanta se caritas continere non potuit. Quocirca in vicinas excurrens Insulas collectos ibi Orphanos, atque egenos pueros duabus in domibus collocat; quos tamen deinde transtulit in Hospitale Incurabilium, cujus a Præsidibus oblatam administrationem libenter susceperat. Veronæ pariter, & Brixiæ domum Orphanis, ac leges constituit. Bergomum inde eodem consilio quum pergeret, metentes in agris operarios nactus, curvam & ipse falcem ad opus arripit, blandeque se insinuans in agrestium animos rerum divinarum ignaros docet quæ necessaria sunt ad salutem, atque a cantionibus prophanis, & minus pudicis absterritos ad pias, & sanctas Christianorum preces decantandas hortatur. Ut vero in eam Urbem venit idem pietatis opus aggressus facile ad effectum perduxit, idemque pariter, quod Venetiis præbuit virtutis specimen singulare. Id autem multo clarius tum cœpit esse, quum deficientibus die quadam obsoniis, HIERONYMI cum pueris orantis precibus factum est, ut ingredientes triclinium parata ibi divinitus fercula plusquam suffectura invenirent. Fuit & illud in ea Civitate perutile æque ac difficile caritatis ejusdem opus, quod publicas in perniciem civium mulieres lucri Deo fecit, atque ad pœnitentiam adductas, præscriptis ab se legibus vitam acturas septis inclusit. Sed quum frequenti barbaro-

rum

rum incursione multa in finitimas Regiones vitia irrepsissent, studio animarum exstimulante, iis remedium parare quoquo modo constituit. Delectis itaque ex numero Orphanorum, quos pietate, atque intelligentia maxime idoneos duceret, pagos, & villas cum iis circumiens, præeunte salutifero Crucis Insigni populos undequaque ad se convocabat. Tum docere quæ ad fidem pertinent, ponere ante oculos parata sontibus sempiterna supplicia, absterrere a vitiis, ad pœnitentiam impellere, hæc, & id genus alia erant, in quibus sermo ejus simplex, & planus, sed magno cum ardore animi versabatur. Novocomi post peragrata, quæ circum oppida erant, pari sedulitate duas Orphanorum domos, & familias constituit, iisdemque viros præficit suo spiritu imbutos, quos sibi socios adjunxerat. Ipse Bergomatum valle iterum perlustrata in Pagum Venetæ ditionis, Somascha denominatum, qui locus ad pœnitentiam propter asperitatem, ad contemplationem propter solitudinem, ad salutem animarum propter rudium populorum inscitiam opportunus præ cæteris visus est, se recepit, & inibi domicilium sibi, ac Sedem, in qua diutius, libentiusque degeret, locavit, ac statuit. Huc igitur advocans laborum suorum socios, pias illis leges præscribit, quibus & sociorum ipsorum, & puerorum institutio contineretur. Ex eo autem loco factum est nomen Congregationi Clericorum Regularium, quam HIERONYMUS divino consilio ad Christianæ Reipublicæ utilitatem instituit. Mediolani deinde repudiatâ ingenti pecuniâ, quam Dux ad experimentum sanctimoniæ dono miserat, facile auxilium ab illo impetravit, ac domum, ubi Orphanos collocaret. Hic autem, si unquam alibi, Caritati ipsius satis ampla meritorum seges oblata est. Quum enim per id tempus in magna illa Urbe lues vix ulli parcens fœdissime grassaretur, HIERONYMUS frequenti mortis imagine nihil territus, invisendis ægris sublevandis pauperibus, ad pietatem, ac pœnitentiam omnibus cohortandis præsto aderat. Caritatis autem tam alacris prœmium, utique existimandum, & Miraculi loco merito habendum videtur, quod ex Orphanis, & Ministris non paucis Or-

phanotrophii nemo unus fuerit in tam multorum Civium interitu desideratus. Quibus ex rebus increbescente fama HIERONYMI Sanctitatis factum est, ut complures, & quidem e nobilibus, atque opulentis familiis, illius Institutum amplecterentur, & vestigiis insisterent. Papiæ itidem domo excipiendis Orphanis constituta, Somaschæ denuo se reddidit, ubi illud plane memorabile, quod, quum fratres duo ex diro inter se dissidio conviciis, non sibi modo, sed Deo etiam contumeliosis certarent, cum nihil monitis, atque obtestationibus profecisset; ingesto demum sibi in os cœno, ut pro eorum noxa aliquam vindici Deo pœnam exsolveret; ad poscendam a Deo veniam, & mutuam inter se concordiam renovandam adegit. In Montis, qui Somaschæ imminet vertice humilem sibi, & suis casam parat, architectus idem, & faber, & bajulus: Huic parvum addit tugurium in medio clivo aptum ægrotantibus valetudinarium; opportunum item propter propinquitatem degentibus Somaschæ orphanis quotidie revisendis locum. Deerat hic aqua: sed fusis ad Deum precibus fontem elicit e vicina rupe non sitientibus modo, sæd ægris etiam salutarem. Signo Crucis Lupos in fugam vertit: eodem sanat repente Ruricolam, qui grave sibi, dum ligna scindit, vulnus inflixerat. Panem item, & vinum multiplicat. Hæc ille, atque alia mira patrabat, quæ tamen ipse (qua erat humilitate) puerorum innocentiæ, & pietati tribuere solebat. Beatissimæ Virginis Mariæ cultui addictus quam qui maxime, eumdem & aliis instillare, atque inserere studebat sedulo. Multo etiam magis ejusdem erga divinam Eucharistiam, & Sacramentum Pœnitentiæ religio, & pietas eluxit. Pedestri itinere Venetias rediens Hospitalia visitat. Tum Veronæ, Brixiæ, Bergomi aliquandiu substitit, caritate, & paupertate ubique similis sui. Illi Bergomensis Civitas orborum parentibus puerorum, ac puellarum domos; illi resipiscentium mulierum septum, & Capuccinorum cœnobium accepta refert. Denique post petitam ab Episcopo Theatino, qui Veronæ tunc diversabatur, benedictionem ultimam Somascham revertitur. Ibi vero, propinqnæ mortis præscius, si unquam antea, solitariam,

at-

atque asperam vitam instituit; Flagris, inediâ, siti, somno brevissimo, eoque nudo super lapide corpus afflictat. Spiritum vero diurnæ, ac nocturnæ orationis pabulo alit, ac reficit. Sed profecto, qui addictam semper caritatis operibus vitam duxerat, non aliter utique, quam inter eadem caritatis officia finire vitam decebat. Cum igitur Somascham lues infestaret, quid valeat incensus amor in proximum tunc maxime ostendit. Dici vix potest, quot, quantosque labores exhauserit, dum pestifero morbo correptos invisit, dum morientibus quoquomodo subvenire nititur, dum mortuos suis ipse humeris tumulandos exportat; neque vero unquam destitit, nisi, postquam eodem & ipse morbo implicitus est, pulcherrima caritatis victima moriturus. Ad mortem ergo decumbens, suos, atque externos piis, sanctisque monitis adhortatus, atque extremo Sacramentorum præsidio munitus, hilari animo, sereno vultu, post iterata suaviter dulcissima Jesu, & Mariæ nomina acceptissimum Conditori, & Servatori suo spiritum reddidit die Februarii octava anno MDXXXVII. Ad corpus demortui, quem tamquam Patrem omnes habuerant, frequens e finitimis pagis concursus factus est populorum, quibus ut copia fieret illius venerandi, ad plures dies differri sepulturam oportuit. Sanctus autem, ut haberetur, & vocaretur HIERONYMUS, edita, ante, & post obitum superna signa suadebant. Illud constat Sanctum Carolum Borromæum, quum eó venisset, illius ossibus suavi sese odore prodentibus thuris honorem tribuisse. Præter miracula quædam ab Auditorio Causarum Palatii Apostolici, prout ea ferebant tempora, anno MDCXXX. apud fel. record. Urbanum PP. VIII. Prædecessorem Nostrum commendata, alia relata fuerunt in acta Procesśûs ex Apostolica auctoritate Somaschæ peracti anno MDCLXXVIII.

Porro virtutum HIERONYMI præstantiam in gradu heroico, auditis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, qui sacris Ritibus præsunt, & Consultorum suffragiis declaravit Clemens XII. etiam Prædecessor Noster decreto suo die xxv. Augusti MDCCXXXVII. edito. Jam vero quod attinet ad miracula

HIERONYMI intercessione a Deo patrata, per quæ ad Beatificationem aperiretur via, ejusdem recordationis Benedictus XIV. Prædecessor quoque Noster duo præ cæteris per decretum die XXIII. Aprilis MDCCXLVII. approbatu digna comperit. Primum quidem in Hieronyma Durighella Venetiis anno MDCCXXXVII. quæ, quum habituali morbo scorbutico, atque inde ortis malignis ulceribus, diris convulsionibus, aliisque deterrimis symptomatibus laboraret per annos complures, quorum quatuor extremos lecto affixa miserandum in modum transegerat, invocato HIERONYMO statim convaluit. Sanatio altera instantanea supra vires naturæ contigit anno MDCCXXXVIII. in puero septenni Antonio Blanchini ab insanabili morbo comitiali, qui ab incunabulis usque sæpissime diebus singulis male illum habuerat. Sub hæc idem Benedictus Prædecessor die V. Augusti anni MDCCXLVII. tuto ad Beatificationem deveniri posse pronunciavit. Quod quidem decretum effectum habuit die XXII. subsequentis mensis Septembris editis litteris illius Beatificationis, cujus sacræ ceremoniæ in Vaticana Basilica die XXIX. ipsius mensis peractæ sunt.

Quum vero alia deinde miracula ad Canonizationem viam sternere viderentur, novi authoritate apostolica Processus confecti sunt, quorum validitas primum ab ipsa Congregatione die VII. Maji MDCCLXIII., deinde vero a Nobis die XIV. ejusdem mensis probata fuit. Comperta itaque Processuum validitate, cœptum est agi de miraculis ipsis in specie, & post coactas Congregationes, antepræparatoriam V. Februarii MDCCLXV., præparatoriam vero IV. Martii MDCCLXVI. In comitiis denique generalibus coram Nobis habitis die XIII. Maji ejusdem anni, duo miracula mox adscribenda digna sunt habita, quæ probarentur. Verum Nos, sumpto adhuc ad invocandum Patrem luminum spatio, die tandem mensis ejusdem Maji XXV. constare de duobus miraculis pronunciavimus. Miracula autem hæc sunt. Primum contigit in sorore Maria Gesualda Pocobella Mense Junii MDCCXLVIII. supra naturæ vires B. HIERONYMI intercessione sanata, cum ex pessimo ulceroso humore in-

tar-

tarſo ſiniſtri pedis caro, & oſſa computruiſſent. Alterum naturæ vim ſupergrediens per ejuſdem BEATI opem ſanatio cum ſubita virium redintegratione menſe Aprili MDCCLIV. perſpecta eſt in Eliſabetha Zandanillia, quam colica nephritica, aliæque pravæ affectiones in extremum vitæ diſcrimen adduxerant. Propoſito ſub hæc dubio in Congregatione Generali habita coram Nobis die XXIII. Septembris MDCCLXVI. An ſtante approbatione duorum miraculorum ad ſolemnem BEATI HIERONYMI ÆMILIANI Canonizationem tuto procedi poſſet; Nos tametſi Cardinales, & Conſultores in affirmantem ſententiam convenientes audiviſſemus, ante decreti editionem faciendum duximus, ut iterum, iterumque fuſis precibus Deum conſuleremus; donec tandem die XII. Octobris anni proximi præteriti Canonizationis BEATI HIERONYMI ÆMILIANI quandocumque faciendæ decretum edi, & in acta Sacræ Congregationis Rituum referri mandavimus.

Hoc edito decreto, preces, quas Apoſtolicæ Sedi aliqui Chriſtiani Principes, & præcipue dilecti filii nobiles viri Dux, & Reſpublica Venetiarum ab hujus cauſſæ exordio obtulerant, Nobis iterum exhibitæ fuere, Congregatio vero dilectorum filiorum Clericorum Regularium de Somaſcha nuncupata aſſidue aliorum poſtulationibus & ſuas demiſſiſſimas preces adjicere non deſinebat, ut peroptatam Canonizationis ſententiam ferremus. Nos idcirco prius univerſo S. R. E. Cardinalium Collegio compendium vitæ, virtutum, & miraculorum BEATI HIERONYMI, ex iis, quæ Sacrorum Rituum Congregatio, habito diligenti examine, probavit, depromptum, & impreſſum diſtribui juſſimus, mox ſecretum die XXVII. Aprilis vertentis anni indiximus Conſiſtorium, atque in eo poſtquam ſumma virtutum, & miraculorum BEATI HIERONYMI ipſis S. R. E. Cardinalibus expoſita fuit; Nos ipſi eos alloquuti, ſingulorum conſilium exquiſivimus, an ad ſolemnem Canonizationem eſſet procedendum Beati Viri, qui inter heroicas virtutes, quas in ejus animum divina indidit gratia, ſingulari excelluit in Proximum caritate, cui exercendæ præſertim erga paupetes Orphanos,

nos, & humano præſidio deſtitutos, ſtudium omne contulit ſuum; Cumque eorumdem Cardinalium animi ſenſus, id ſibi placere affirmantium, ingenti cum animi noſtri lætitia audiviſſemus; ut adhuc in hac re tutius, & juxta laudabilem Apoſtolicæ Sedis conſuetudinem procederemus, Venerabiles etiam Fratres noſtros Archiepiſcopos, & Epiſcopos in Italia degentes, de conſilio noſtro commonefaciendos curavimus, itemque adhortandos, ut ad Urbem intra præſtitutum tempus venientes in tam gravi negotio ſuffragiis ſuis, & precibus adjuvarent. Ejuſdem compendii exempla illis tradi juſſimus, utque de totius cauſſæ BEATI HIERONYMI ſerie, atque de virtutibus, & miraculis ab Apoſtolica Sede approbatis cumulatius erudirentur; publicum coram Nobis die IX. menſis Maji proxime elapſi conſiſtorium convocavimus, cui præter S. R. E. Cardinales, Patriarchæ quoque, Archiepiſcopi, & Epiſcopi in Urbe congregati interfuere, atque in illo, impetratâ a Nobis veniâ, dilectus filius Julius Cæſar Fagnani conſiſtorialis Aulæ noſtræ Advocatus pro ejuſdem BEATI HIERONYMI canonizatione gravi, & ornato ſermone peroravit. Nos vero ob rei gravitatem eoſdem Cardinales, Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos ibidem præſentes magnopere hortati fuimus, ut jejuniis, & orationibus inſtarent apud eum, qui dat omnibus affluenter, & non improperat.

Poſt hæc, Conſiſtorio ſemipublico die XV. nuper elapſi menſis Junii indicto, præter eoſdem Cardinales, & Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos, etiam Noſtros, & Sedis Apoſtolicæ Notarios, duoſque antiquiores ex cauſarum Palatii Apoſtolici Auditoribus intereſſe juſsimus. Ibi autem Nos univerſos, qui convenerant, alloquuti, ſingulorum ſuffragium exquiſivimus, an Sancti cultum, & honorem BEATO HIERONYMO tribui oporteret: Cumque omnes, gravibus allatis cauſſis, Beati Viri Canonizationem non modo probarent, ſed juſtum id, atque æquum cenſerent; perjucunda Nobis fuit illorum in idem placitum mira conſenſio.

Verum-

Verumtamen, ad implorandam uberius Dei misericordiam, qui mitteret Nobis auxilium de sancto triduanum in Urbe Jejunium indiximus, & tres Patriarchales Basilicas designavimus, in quibus Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum per totidem dies publicæ venerationi exponeretur, omnesque Christifideles hortati fuimus, ut sacramentali peccatorum Confessione expiati, & Christi corpore refecti, jejuniis, & Orationibus Omnipotentem Dominum nobiscum unâ obsecrarent, ut sedium suarum assistricem sapientiam Nobis impertiretur, cujus affulgente luce, quid ei placitum esset dignosceremus, indulgentiâ ad id, & plenâ peccatorum remissione concessâ. Nos itaque præter diurnas, & assiduas humilique fiducia effusas privatas preces, ad easdem Basilicas visitandas tribus designatis diebus reverenter accessimus, atque non sine animi nostri sancta exultatione spectavimus confluentem ad eas summa cum religione totius fere Romani Populi multitudinem, & sua de BEATIS in sanctorum numerum cooptandis vota, vultu ipso, atque oculis præferentem.

Hac die denique Beatissimæ Virgini Mariæ de Monte Carmelo dicata, qua Coronationis Nostræ recurrunt solemnia, ad Basilicam Principis Apostolorum splendide, & magnifice ornatam, servatâ supplicationis publicæ formâ, & præcedentibus omnibus Cleri sæcularis, & regularis Ordinibus, & Ministrorum Romanæ Curiæ Collegiis, unacum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis perreximus. Atque ubi ad Confessionem Beati Petri ventum est, antequam sacris solemnibus operaremur, postulante semel atque iterum dilecto filio nostro Carolo Tituli Sancti Clementis S. R. E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, ad Canonizationem impetrandam Procuratore constituto, decantatæ fuere sacræ Ecclesiæ preces, ut Deiparæ Virginis, Angelorum, & Sanctorum omnium cum Christo regnantium intercessione divinum Nobis adesset auxilium. Tum Paraclyto Spiritu cum gemitibus invocato, ad honorem Sanctæ, & individuæ Trinitatis, ad exaltationem

nem Fidei Catholicæ , & Christianæ Religionis augumentum, authoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, & Apostolicæ nostræ authoritatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium , Patriarcharum , Archiepiscoporum , & Episcoporum in Urbe congregatorum consilio, & assensu, ipsum BEATUM HIERONYMUM ÆMILIANUM Fundatorem Congregationis Clericorum Regularium de Somascha denominatæ, unacum BEATIS JOHANNE CANTIO , JOSEPHO CALASANCTIO A MATRE DEI , JOSEPHO A CUPERTINO, SERAPHINO A MONTE GRANARIO, AB ASCULO denominato, & JOHANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL ; Sanctum esse decrevimus, ac Sanctorum Cathalogo adscripsimus , illumque ab universis Christifidelibus, tamquam vere Sanctum, religioso cultu honorari mandavimus , prout etiam tenore præsentium definimus, decernimus , & declaramus : Statuentes, & concedentes , ut ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari , & consecrari , & singulis annis die octava mensis Februarii ipsius SANCTI HIERONYMI ÆMILIANI inter Sanctos Confessores ab Ecclesia memoria recoli possit . Eademque authoritate omnibus Christifidelibus, qui eadem die annis singulis ad sepulchrum , in quo Corpus ejusdem SANCTI HIERONYMI conditum servatur, visitandum accesserint, perpetuo septem annos , & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentiis misericorditer in Domino in forma Ecclesiæ consueta relaxavimus .

Mox decantato pro debita gratiarum actione laudis , & confessionis hymno, omnibusque Christifidelibus, qui ad tantam celebritatem confluxerant , plenâ peccatorum remissione , & indulgentiâ concessâ , supra Beatissimi Apostolorum Principis Confessionem , Sacrosanctum Missæ Sacrificium solemniter celebravimus, factâ eorumdem Sanctorum speciali commemoratione .

Jam

Jam vero, si omnino decet laudare Dominum in Sanctis ejus, in BEATO utique HIERONYMO peculiarem quamdam habemus rationem, cur id præstare debeamus; etenim quum Christianæ, & Catholicæ Religionis insigne quoddam, ac veluti tesseram Christus Jesus mutua in caritate constituerit; hæc profecto tessera, hoc insigne in quo vere divini Præceptoris discipuli cognoscantur, tum in aliis quolibet tempore, tum in SANCTO HIERONYMO præsertim enituit, ita quidem ut ad similitudinem Dei qui Pater dicitur Orphanorum, maxime accedere videretur. Qua quidem in re, & Catholicam Ecclesiam novi Ordinis institutione illustriorem reddidit, & evangelicæ pietatis cultoribus exemplum reliquit, quo scilicet in misericordiâ erga pauperes exercendâ ad Patrem misericordiarum imitandum excitarentur. Dum igitur Ecclesiam ipsam novis in diem splendoribus coruscare gaudemus, ad eos illuminandos, qui in tenebris, & in umbra mortis sedent, illud simul curare omni studio debemus, ut quæ in Ecclesia quotidie instaurantur exempla virtutum, non frustra Nobis proposita esse videantur.

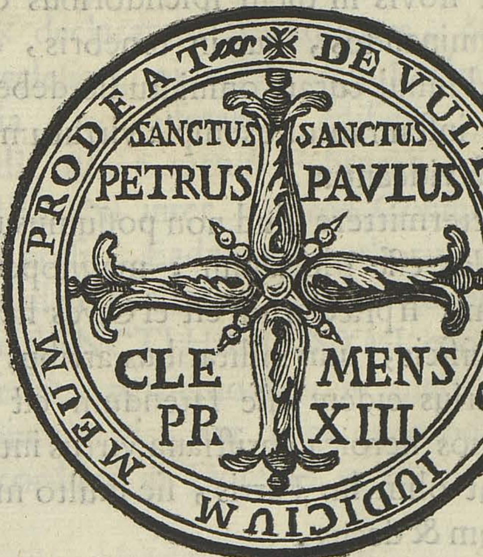
Hic autem prætermittere illud non possumus ut Venetæ Urbi, in qua natos Nos esse gloriamur; magnopere in Domino gratulemur. Etenim, si præclarum est ei Cives habuisse per omnes ætates, tum pacificis, tum militaribus artibus memorandos, longe utique præclarius eidem esse fatendum est, quod viros Sanctos habuerit, quos heroica christiana virtus inter superos collocavit, quique, ut olim in Terris, sic multo magis in Cœlis, Patriæ sint præsidium & decus.

His igitur omnibus peractis, cum idem Carolus Cardinalis, & Procurator designatus a Nobis obsequenter petierit, ut Apostolicas Nostras literas in gestorum omnium perenne monumentum decerneremus. Nos petitioni perquam libenter annuentes, præsentes Nostras Literas edi, & palam fieri demandavimus: Statuentes earumdem exemplis etiam impressis, ab aliquo ex Notariis publicis subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem ab omnibus adhiberi, quæ ipsis originalibus literis adhiberetur, si exhibitæ, vel ostensæ forent. Nulli

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis ,& voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini Sacri Collegii Decanus.*

✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes.*

✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.*

✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*

✠ *Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.*

✠ *Ego*

✠ Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.

✠

✠ Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.

✠

✠

✠ Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.

✠ Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.

✠ Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.

✠ Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus.

✠

✠ Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.

✠ Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.

✠

✠ Ego

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ *Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.*

✠

✠ *Ego J. C. Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.*

✠ *Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.*

✠

✠ *Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.*

✠

✠

✠ *Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.*

✠

✠ *Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.*

✠ *Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.*

✠ *Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.*

✠ *Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.*

✠ *Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.*

✠ *Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.*

✠

✠ *Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.*

✠ *Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.*

✠ *Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.*

✠ *Ego*

✠ Ego *A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*

✠ Ego *Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*

✠ Ego *X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.*

✠ Ego *B. Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

B. JOANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT DE CHANTAL

Fundatricis Ordinis Visitationis
Sanctæ Mariæ.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

FORTITUDO & decor indumentum militantis Ecclesiæ, admirabili sane divinæ providentiæ consilio, quemadmodum se prodidit in Juditha, in Debora, in Matre septem Machabæorum, & siquæ aliæ extiterunt similes harum, quæ fœmineæ cogitationi masculinum animum inseruerunt; ita & post Christi Salvatoris adventum elucet maxime, non modo in iis fœminis, quæ pro christiana Religione per Tyrannos, & Carnifices mactari meruerunt, sed in illis etiam, quæ ipsæ se, perfecta sui rerumque omnium abdicatione, vivas hostias in odorem suavitatis immolaverunt. Hoc pacto nimirum, & Omnipotentis Dei gratiæ virtus per ea, quæ ignobilia, atque infirma sunt mundi, splendidissime apparet, & Catholicæ Ecclesiæ, in qua unica salutis spes est, sanctitudo, & veritas argumentis minime obscuris pulcherrime confirmatur. Atque in hac profecto illustrium, ac fortium Fœminarum classe collocandam vel in primis esse BEATAM JOANNAM FRANCISCAM FREMIOT DE CHAN-

TAL singularia illius strenue gesta declarant. Illa enim materni veluti affectus immemor, ut Christo Jesu, cujus adorandum nomen candente ferro pectori impresserat, totam sese dicaret, per filium, quem unice diligebat, in ostio domus strato corpusculo hærentem ad electum sibi cœlestem Sponsum pergere non dubitavit, & voto se arduo, ac perdifficili obstrinxit, ut ageret ea semper, quæ perfectiora esse intelligeret. Quæ quidem, atque alia id genus in subjecta ipsius vitæ compendiaria descriptione recognoscere quivis facile poterit, tum ad Dei Omnipotentis laudem & gloriam, tum ad imitationem tam eximiæ, consummatæque virtutis. Itaque quum singularis Dei benedictio Beatam hanc famulam suam heroicis virtutibus apprime insignem, & consequutis obitum ejus miraculis valde gloriosam reddiderit, ut iis potissimum fœminis, quæ se Deo dicaverunt, vel in ejusmodi deliberatione versantur, nova semper suppetant ad imitandum exempla; Nos propterea post eam, quæ præmitti solet, tum virtutum illius, tum miraculorum severam, ac sedulam disquisitionem, adscitis in consilium Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, ac præterea Patriarchis, plurimisque Archiepiscopis, & Episcopis eamdem BEATAM JOANNAM FRANCISCAM publica totius Christiani Orbis veneratione dignam asserimus, & Sanctorum fastis adscribendam decernimus.

E clarissimis Parentibus, Divione in Burgundia, JOANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL ortum habuit. Piæ sanctæque educationis fructum tulit, quem debuit, puellæ indoles ad virtutem nata. Catholicæ Religionis jam inde a teneris annis tanto erat incensa studio, ut quintum ætatis annum nondum excedens hæreticum quemdam adversus veritatem Corporis Christi in Eucharistia cavillantem sapienter, atque animose redarguens pudore suffunderet. Tentata dolosis artibus a vaferrima, quæ domi erat, muliere, innocentiam non sine peculiari ope Deiparæ Virginis, quam defunctæ Genitricis loco Matrem delegerat, incontaminatam servavit. Aliud quoque gravius fortasse periculum ejusdem B. Virginis auxilio eva-

evasit incolumis. Quum enim de connubio illius ageretur cum Equite nobili sane, atque opulento, Deum JOANNA FRANCISCA per Matrem ejus Sanctissimam consulens, Calviniana illum, tametsi dissimulata, hæresi infectum, Deo illustrante, cognovit; quo illa periculo ita commota est, ut vel recordationem illius refugeret animus, ac perhorresceret. A Sorore, apud quam aliquandiu fuerat, Patri reddita, ita se illi obsequentem, docilem, suavem, morigeram præbuit, ut nihil supra. Nihil in ea quod delicias, quod luxum, quod levitatem animi redoleret. Pietas in Deum, ac Deiparam eximia, summum precandi studium, misericordia in pauperes singularis. Voluntati suæ, qua libentius ad vitam cœlibem ferebatur, paternam præponens nobilissimo viro in temporalibus Domino DE CHANTAL nuptui se dari non recusavit. Præclaræ illæ, quas ad matrimonium attulerat, virtutes magis magisque in aliorum quoque utilitatem redundarunt. Clementer enim familiam regere, filios sancte educare, virum ad pietatis suæ imitationem adducere, invisere ægros, egentibus subvenire, subditis opitulari, Deo, & sibi vacare, hæc illius erat vitæ ratio laboriosa semper, numquam otiosa. Cujus quidem solicitudinis fructus erat summa in domo pax, summa tranquillitas.

Sed adversæ res inciderunt, quibus tam præclara ista in secundis virtus longe splendidior effulsit. Vulnerato enim inter venandum, & paullo post extincto viro, quem carum inprimis habebat, casum quidem acerbissimum dolenter tulit, sed in eo consilium Dei, qui totam sibi deposceret, animo reputans, sanctissimæ illius voluntati acquievit, ac præterea ad Aram Beatissimæ Virginis Deo, meliori utique Sponso, votum nuncupans perpetuæ castitatis, se obstrinxit. Illi autem, qui viro ipsius, tametsi imprudens, lethale vulnus inflixerat, non modo veniam libenter indulsit, sed in argumentum etiam peculiaris benevolentiæ illius Filium e sacro fonte suscepit. Qua quidem in re, æquissimo virtutum æstimatore S. Francisco Salesio teste, heroicæ perfectionis exemplum edidit plane admirandum.

 Quum

Quum autem perfectius adhuc, atque excellentius meditaretur vitæ genus, rei familiaris ſarcina magna ex parte depoſita, mundi muliebris quidquid erat pretioſum, partim in levamen pauperum, partim in ornatum Templorum convertit. Ad redigendum in ſervitutem corpus jejunia, cilicia, vigilias adhibet. Tempus omne Religionis inter, ac miſericordiæ officia partitur. Demiſſionis, ac patientiæ neque illi occaſio, neque occaſioni ipſa defuit. Dici vix poteſt, quot quantaſque ab ancilla injurias pertulerit. Summa erat prorſus, ac pene incredibilis in altera contumacia, in altera manſuetudo. Novis inter hæc oblatis a Patre nuptiis conſtantiſſime recuſatis, ut propoſitum, quo totam ſe Deo mancipaverat, magis magiſque firmaret, pulcherrimo quidem, ſed aſperrimo invento, adorabile Jeſu nomen candente ferro pectori impreſſit. Tam ſtrenue in ſuſcepto evangelicæ perfectionis itinere progredienti datus eſt tandem, quem diuturnis a Deo precibus expetiverat, ſapientiſſimus item, & ſanctiſſimus conſcientiæ moderator Sanctus Franciſcus Saleſius, quem ut primum aſpexit, mutuo ſeſe agnoverunt, quum antea de facie non noſſent. Probante itaque tanto Magiſtro votum illud maxime arduum edidit, ſemper id exequendi, quod perfectius, atque acceptius Deo eſſe intelligeret. Neque vero minus firma opus erat fortitudine animi, ut ea perficeret, quæ de novi Ordinis fundatione a Saleſii Magiſterio didicerat. Multæ enim, & graves ſuperandæ fuerunt difficultates: quas inter fortaſſe illa maxima, quod quum Filius ſtrato per januam corpore intercludere aditum Matri tentaſſet, ne Annecium profectura, quo divinitus vocabatur, domo pedem efferret, ſtrenua mulier recogitans forte illud Hieronymi: Per calcatum perge Patrem: ſuper Filium tranſiit, quem eximie carum habebat. Quid autem incenſa caritas poſſit efficere ſtatim apparuit. Saleſio enim velut Architecto prima jecit fundamenta Ordinis Sanctimonialium a Viſitatione Beatæ Mariæ Virginis nuncupati, quem, obnitente fruſtra Dœmonum, & perverſorum hominum fraude, tametſi non ſine magnis exantlatis laboribus, multis ac diverſis in

locis ita propagavit, ut quatuor supra octoginta Monasteria ipsius opera, & studio fundata numerarentur. Hujus autem Ordinis institutio, tametsi nihil asperum, nihil austerum præseferat, dum tamen voluntati, atque humanis affectionibus nihil quidquam, quod libitum fuerit, indulget, rerumque omnium abdicationem, & omnimodam sui abnegationem fortiter simul, & suaviter præcipit; ad perfectionem summam, quemadmodum, Deo incrementum dante, ad hanc usque diem non sine animi nostri jucunditate conspicimus, mira quadam ratione perducit. Jussu præterea Episcoporum alia non sui Ordinis Monasteria visitans labentem in iis disciplinam restituit. Ubi autem præsens voce non poterat, per literas, quæ extant bene multæ, sacris potissimum Virginibus præsto erat. Mors deinde consanguineorum, in iisque Filii dulcissimi, sed Francisci Salesii potissimum, a cujus nutu, consiliisque pendebat, virilem illius animum adeo non fregit, ut nihilo secius quam antea ardua quæque adoriri, ac perficere conaretur. Quibus rebus in eam sapientiæ, & Sanctitatis opinionem apud omnes venit, ut ex ordine quovis, etiam Episcopali, JOANNÆ FRANCISCÆ consilia expeterent principes Viri, ac Reges illius se precibus commendarent, & Sanctus ipse Vincentius de Paulo Instituti sui leges eidem examinandas, & corrigendas traderet.

Tam excellens virtus, quæ quamvis per tot praeclare gesta sese prodiderat, majus tamen aliquid, quam quod exterius patebat, latere intus indicabat (ita quidem, ut Salesio ipsi optimo rerum æstimatori admirationi esset) ad eum perfectionis apicem pervenerat, ut matura jam cœlo esset. Itaque quum Famula Dei Parisiis rediens, quo jussu Episcopi Gebennensis, ab Anna Austriaca expetita, sese contulerat, Molini in morbum incidit, e quo instare sibi supremam diem intelligens Sacramenta Ecclesiæ pie sancteque suscepit. Epistolam mox dedit ad omnes sui Ordinis Alumnas, caritatis, & sapientiæ plenam. Cunctis demum præsentibus, absentibus, futuris etiam Instituti sui Monialibus a Deo fausta omnia pre-

cata fervidos inter fidei, spei, caritatis actus ad amplexum Sponsi sui coelestis, quem unice semper dilexerat, feliciter convolavit, Idibus Decembris Anni MDCXLI. Eximiam JOANNÆ FRANCISCÆ gloriam declaravit visus a S. Vincentio de Paulo splendescens globus alteri mox adjunctus splendidiori, atque alius demum longe supra quam dici potest lucidissimus, qui utrumque sibi commixtum excepit. Intellexit enim superno lumine perfusus Vir Dei, in primo illo globo JOANNAM FRANCISCAM, in altero Sanctum Franciscum Salesium, in tertio vero Deum ipsum, qui lucem inhabitat inaccessibilem, designari.

Tametsi autem de JOANNÆ FRANCISCÆ sanctimonia fama esset percelebris, ex inani tamen opinione quadam, quod ante quinquagesimum annum inquiri de ea non liceret, factum est, ut tempus ad eam rem opportunius elaberetur: donec tandem anno MDCCXV. coeptum est agi de illa in Beatorum numerum referenda. Instituto igitur ex eo tempore duplici examine, Episcopali scilicet, & Apostolico, atque utriusque actis exhibitis, & approbatis, in Congregatione Sacrorum Rituum quæstiones, quæ solent, habitæ sunt. Testimonio deinde clarorum Scriptorum, qui coævi erant SERVÆ DEI, ac potissimum S. Francisci Salesii, & S. Vincentii a Paulo, heroicas fuisse JOANNÆ FRANCISCÆ virtutes satis aperte probatum est. Sed quum testis illarum de visu, tam longo post ab obitu illius intervallo, nemo unus reperiretur, ad rem expediendam felic. record. Benedictus XIV. Prædecessor Noster sapienter præcepit, ut accederet adminiculum ex aliis duobus præter duo requisita miraculis per invocationem SERVÆ DEI post mortem patratis.

Et quidem quatuor præ cæteris probatu digna reperta sunt. Primum exhibuit Gabriella - Angelica Morel in Monasterio Visitationis Abalonensi Dioecesis Augustoduni, cui, quum SERVÆ DEI se commendasset, crus dexterum semipalmo brevius altero, ac pene succi, & caloris ex-

pers, ad omnimodam cum sinistro æqualitatem redactum fuit.

Secundam divinitus factam sanationem experta fuit Elisabeth Dronier de la Perouse Professa ejusdem Ordinis Visitationis in Oppido de Saint Amour, quod est in Diœcesi Lugdunensi, quæ ex diutini morbi vi semimortua, atque a medicis destituta, cum per tres menses immobilis in lectulo decumberet, ad BEATAM JOANNAM FRANCISCAM confugiens, momento temporis sospes, integra, & consuetis omnibus ministeriis apta e lecto prosiluit.

Tertium miraculum patratum est in Clara de Rubeis puella Romana, quæ contracta phtisi eo deducta, ut munita extremo Sacramentorum præsidio jamjam moritura videretur, immo etiam aliquando haberetur pro mortua, sed, quum proposito sibi dierum novem obsequio BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ opem posceret, a tertio, vel quarto usque ad diem nonum, depulsa vi morbi, convalescens, colore, orexi, viribus redditis, domo egressa in conspectum omnium prodierit.

Quarta miraculosa sanatio contigit Eugeniæ Trochon Professæ Ordinis Visitationis in Civitate Salmuriensi Andegavensis Diœcesis. Hæc a quintodecimo ætatis anno gravissimo per octo annos asthmate pene præfocata, dein correpta paralysi, quæ brachio, & cruri motum ademit, & magna ex parte sensum imminuit, post dies ferme quadraginta infestæ hujus ægritudinis, nulla adhibita Medicorum ope, BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ novendiali cultu sese commendans, postrema nondum elapsa, die, momento temporis affectorum membrorum motu redintegrato, sana surgit, ac vigens, & munia facile repetit, quæ solebat.

Sed quintum etiam miraculum addendum duxit laudatus Prædecessor Noster Benedictus XIV., quod quidem quamvis satis testatum esset authoritate Episcopi Aurelianensis, quum tamen Sedis Apostolicæ authoritate destitueretur, adeoque ido-

neum non esset, ut probata inter miracula referretur, idem Pontifex, hoc vitio sublato, ratum habuit, & confirmavit. Sanatio porro ita se habuit. Susanna Bienfait Professa Ordinis Visitationis, scirroso tumore non sine acri dolore, & cruciatu viscerum laborabat. Huc accessit paralysis, quæ cruribus, quorum dexterum etiam ex atrophia exaruerat, motum omnem, & sensum penitus intercepit. Humanis itaque per menses duos remediis abstinens BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ consueta novem dierum prece implorat auxilium. Labente adhuc die nona puncto temporis, motu, sensu, & carne præterea cruri arido restitutis, vivida, & vigens ministeriis omnibus fungi potuit, quibus cæteræ Moniales bene valentes, atque integræ fungebantur.

Quum itaque virtutibus, & miraculis authoritate Apostolica confirmatis, nullum jam dubium superesset, quin ad formalem Servæ Dei JOANNÆ FRANCISCÆ Beatificationem procedi posset, idem Benedictus Prædecessor die XIII. Novembris Anni Domini MDCCLI. per suas literas in forma Brevis illi tamquam BEATÆ cultum decrevit, Officio, & Missa quotannis die XXI. mensis Augusti, qua solemnia Coronationis suæ recurrebant, ad ejus honorem certis in locis concessa.

Nova post indultam JOANNÆ FRANCISCÆ venerationem miracula sequuta sunt, quæ manifestam de augendo eidem cultu voluntatem Dei declararunt. Quibus, cognita prius Processuum validitate, in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quæ Sacris Ritibus præest, ad examen vocatis, atque discussis, ex aliis pluribus, quæ ferebantur, in generali simili Congregatione coram Nobis die XXVIII. Januarii anni proxime præteriti coacta, duo hæc quæ sequuntur speciali approbatione digna comperta sunt, prout ex Decreto Nostro die IX. subsequentis mensis Martii apparet.

Miraculum primum ejusmodi est. Maria Droz Sanctimonialis in Monasterio Pontis Aurelii Bisuntinæ Diœcesis, Ordinis

nis S. Bernardi, phtisi laborans, tentatis frustra per triennium remediis ad eam depellendam, eo jam devenerat, ut ob vitiatos pulmones, morbumque, ut ajunt, jam confirmatum, indicia ferme omnia lethalem exitum proderent mox imminentem, ac propterea Medicorum judicio recuperandæ valetudinis spes nulla relinqueretur. Sed quæ ab humanis remediis obtineri non poterat, B. JOANNA FRANCISCA, cui Monialis magna cum fiducia tametsi morti proxima se commendarat, peracta novendiali supplicatione, momento temporis ei valetudinem reddidit, atque ita reddidit, ut nulla prorsus deplorati jam morbi vestigia superessent.

Altera supra vires naturæ sanatio contigit in paupercula quadam Virgine, cui nomen Florida, sive, ut Galli loquuntur, Fleuries Coing. Huic enim, dum in Lugdunensi Nosocomio imperitus Chirurgus brachii dexteri venam incidit, atque ad eliciendum sanguinem e foramine non fluentem acum ferream profundius immittit; læso, aut scisso, ut opinio fuit, bicipiti nervo, vel alio quopiam, protinus brachium intumuit, obriguitque ita, ut flecti nullo modo posset. Huic incommodo occursum est forata miseræ Virgini non semel affecta parte, sed eo factum est, ut brachii pars inferior contracta superiori velut affixa cohæreret, itemque digiti in pugnum coacti palmam arctius premerent, ut proinde medium aliquid interponi oportuerit, ne palma digitorum unguibus læderetur. Per quinquennium infelix vitam traxit emortuo brachio, sensus quippe omnis, & motus, & nutritionis experte, donec Annecium profecta, ut ad BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ tumulum, quod biennio ante eodem itinere frustra emenso obtinere nequiverat, accederet, ubi ut primum expiata Sacramento Pœnitentiæ, & Sanctissimo Christi Corpore refecta, ac spei plena inutilem illam corporis partem B. JOANNÆ FRANCISCÆ admovit Sepulchro, protinus emortuum brachium revixit momento temporis, sensu, motu, carne, viribus restitutis.

His

His igitur rite approbatis, quum in eadem generali Sacrorum Rituum Congregatione die XXIII. Septembris ejusdem anni habita, proposita fuerit quæstio, an tuto ad solemnem BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ Canonizationem procedi posset, nemini dubium fuit, quin juxta constantem praxim Apostolicæ Sedis, & Prædecessorum Nostrorum, decreta omnia ad hujusmodi effectum abunde suppeterent, Nos vero Decreti editionem, ut divinam imploraremus opem, differre voluimus, sed demum die XII. Octobris proxime præteriti post fusas ad Deum humillimas preces, eorum sententiam ratam habentes, Decretum protulimus de eadem Canonizatione servatis servandis quandocumque peragenda.

Quemadmodum autem alias claræ memoriæ Carolus VI. Romanorum Rex in Imperatorem electus, & Philippus V. Hispaniarum Rex Catholicus, ac Jacobus III. Rex Angliæ, aliique tunc in humanis agentes Christiani Principes, Romanique Imperii Electores, ac plurimi Archiepiscopi, & Episcopi, Comitia præterea Cleri Gallicani, Ordinumque aliorum Regularium Præsides, Capitula quoque Ecclesiarum, & Civitatum Magistratus, præcipue vero claræ etiam memoriæ Victorius Amedeus dum viveret Sardiniæ Rex, datis propterea literis apud Prædecessores Nostros, progressum Caussæ Canonizationis BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ enixe poscentibus: ita quoque Charissimi in Christo Filii Nostri Ludovicus Galliarum Rex Christianissimus, & Carolus-Emanuel Sardiniæ Rex Illustris, iteratis ob eam rem votis instare non desierunt. Dilectæ vero in Christo Filiæ instituti ab JOANNA FRANCISCA Ordinis Alumnæ multo enixius assiduis, demissisque precibus postulabant.

Quocirca visum est Nobis cum Venerabilibus etiam Fratribus Nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus in Consistorio Secreto die XXVII. proxime præteriti mensis Aprilis habito editum Decretum exequutioni tandem esse mandandum: iisdemque omnibus in affirmantem sententiam convenientibus, Venerabi-

les

les itidem Fratres Noſtros Archiepiſcopos, & Epiſcopos ex tota ferme Italia ad graviſſimum hoc negocium advocavimus, eorumque judicio ſeriem Cauſſæ, atque omnia, quæ de virtutibus & miraculis BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ probata fuerant, tum oretenus in Conſiſtorio publico die IX. menſis Maji proxime elapſi coram Nobis coacto, in quo Dilectus Filius Paulus Franciſcus Antamorus Noſtræ Conſiſtorialis Aulæ Advocatus in ipſius BEATÆ cauſſa peroravit, tum etiam in ſcriptis exponi mandavimus, tradita nempe ſingulis diſtincta geſtorum omnium relatione, ex authenticis Documentis ipſius Congregationis religioſe deſumpta; quibus præmiſſis aliud Conſiſtorium ſub die x. currentis menſis Julii convocavimus, in quo præter S. R. E. Cardinalium præfatorum Collegium, Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos in Romana Curia præſentes ſedere juſſimus, ut adſtantibus Apoſtolicæ Sedis Notariis, Prothonotariis nuncupatis, & duobus antiquioribus Cauſarum Palatii Noſtri Auditoribus ſuper expetita B. JOANNÆ FRANCISCÆ Canonizatione ſententiam ſuam aperirent. Cumque omnes unanimes pro Suprema ipſius BEATÆ glorificatione non aſſenſum modo validis rationibus roboratum, ſed enixa etiam ſtudia, & vota obtuliſſent, Nos quidem ea de re ab Apoſtolicæ Sedis Notariis publica Inſtrumenta confici, ac præterea prolatorum ſuffragiorum exempla a ſingulis ſubſcripta colligi, & in Tabularium S. R. E. referri mandavimus.

Priuſquam tamen ad ferendam tanti momenti ſententiam adduceremur, indictis per Urbem generalium jejuniorum diebus, deſignatiſque ad ſupplicationes tribus Patriarchalibus Urbis Baſilicis cum Indulgentia ab iis conſequenda, qui Suas cum Noſtris obſecrationibus jungerent; publicas Eccleſiæ preces apud Deum Patrem luminum interponendas curavimus, ut ad dirigendos ſenſus noſtros juxta viam ſuam, gratiæ ſuæ opem, & auxilium Nobis impertiretur.

Demum hac die Beatæ Mariæ Virgini de Monte Carmelo dicata, qua Coronationis Noſtræ ſolemnia redeunt, ut ad impo-

positum Nobis gravissimum Supremi Pontificatus onus, quo valde premimur, sustinendum, novos adhuc apud mediatorem Dei & hominum Jesum Christum, cujus Vicarias vices gerimus in terris, Intercessores obtineremus; in Vaticana Basilica, ad quam solemni ritu Nos præcesserunt omnes Cleri Sæcularis, & Regularis Ordines, omnia Officialium Romanæ Curiæ Collegia, cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, antequam Sacrosanctum Sacrificium solemniter celebraremus, exhibitis Nobis iterum iterumque a dilecto filio nostro Carolo Tituli Sancti Clementis S. R. E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato ipsius S. R. E. Camerario, pro Canonizatione impetranda Procuratore constituto, Christianorum Principum, Antistitum, & Capitulorum Ecclesiarum, Magistratuumque, ac Ordinis Visitationis postulationibus, precibus, & votis pro ipsius BEATÆ JOANNÆ FRANCISCÆ, quemadmodum etiam pro BEATORUM JOANNIS CANTII, JOSEPHI CALASANCTII A MATRE DEI, JOSEPHI A CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, & SERAPHINI A MONTE GRANARIO, AB ASCULO denominati, solemni Canonizatione; & implorata prius cælestium Spirituum, & Sanctorum omnium intercessione, atque speciali Hymno Paraclyto invocato Spiritu; ad honorem Sanctæ & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, de concessa Nostræ humilitati Apostolicæ authoritatis plenitudine, ipsam BEATAM JOANNAM FRANCISCAM FREMIOT DE CHANTAL Ordinis Visitationis Beatæ Mariæ Virginis nuncupati Fundatricem, omnibus evangelicis virtutibus cumulatissimam, & miraculorum testimonio gloriosam, unacum dictis JOANNE CANTIO, JOSEPHO CALASANCTIO, JOSEPHO A CUPERTINO, HIERONYMO ÆMILIANI, & SERAPHINO A MONTE GRANARIO AB ASCULO denominato, SANCTAM esse decrevimus, & definivimus, ac Sanctorum Cathalogo adscripsimus, ejusque memoriam, quam in subsequenti Missæ celebratione Nos ipsi solemniter vene-

nerati sumus, ab universa Ecclesia quotannis dicta die XXI. Augusti religiose coli mandavimus. Cunctis quoque Christifidelibus, qui ad tantam celebritatem confluxerant, plenariam, iis vero, qui singulis annis prædicta die ad ejusdem SANCTÆ JOANNÆ FRANCISCÆ Corpus venerandum accesserint, septem annorum, & totidem quadragenarum Indulgentiam in forma Ecclesiæ consueta misericorditer in Domino elargiti fuimus.

En igitur sapientissimo Dei consilio in una SANCTA JOANNA FRANCISCA non uni dumtaxat mulierum cætui, sed cujusvis illarum conditioni, ac numeris omnibus absolutum exemplar. Habent hic virgines, habent nuptæ, habent viduæ, habent Sacræ Deo Moniales quod admirentur, quod imitentur. Illa enim virginitatis custos integerrima, si nuptiis consensit, non suæ, quæ illis adversabatur, sed paternæ obsecuta est voluntati. In matrimonio non filios modo ad imitationem pietatis suæ, sed virum etiam adducere sedulo studuit. Vidua porro sanctius vitæ genus aggressa instituendo ab se Ordini egregie prolusit. Ubi vero ad altiora vocanti se Deo alacriter paruit; fundatis opera sua Monasteriis tam multis, ac fundandis in posterum, non tam optimis ab se constitutis legibus, quam pulcherrimis virtutum omnium operibus, ac monumentis, arduum simul, & suave ad evangelicam perfectionem iter ostendit, atque explanavit.

Ut autem præmissa omnia ad universæ per Orbem Ecclesiæ notitiam perducantur, eorumque memoria perpetuis futuris temporibus ad Dei gloriam, & fidelium exemplum perseveret, Nos ea præsentibus Apostolicis Literis complecti voluimus, mandantes eorum transumptis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eamdem adhiberi fidem, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

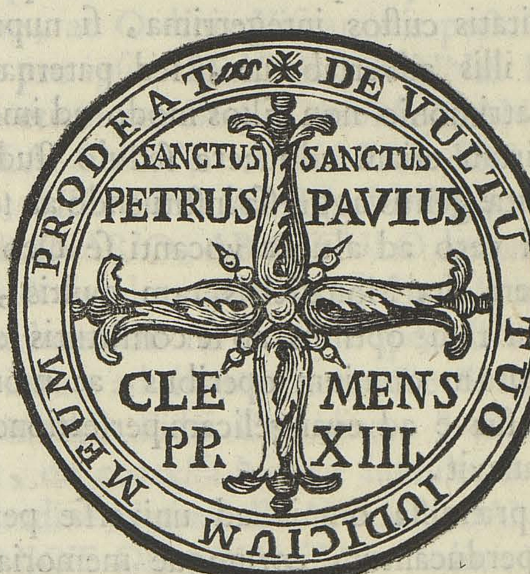
Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti,

con-

concessionis , relaxationis , & voluntatis infringere , vel ei ausu temerario contraire ; si quis autem hoc attentare præsumpserit , indignationem Omnipotentis Dei , ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum .

Datum Romæ apud Sanctum Petrum , Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimo .

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus .

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini Sacri Collegii Decanus .*

✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes .*

✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani .*

✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius .*

✠ *Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus .*

✠ *Ego*

✠ *Ego J. F. Episcopus Praenestin. Card. Stuppanius.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ *Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.*

✠

✠ *Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.*

✠

✠

✠ *Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.*

✠ *Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.*

✠ *Ego P. H. Tit. SSmae Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.*

✠ *Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Caelio Presbyter Card. de Comitibus.*

✠

✠ *Ego Fr. L. Basilicae Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.*

✠ *Ego M. A. Tit. Sanctae Mariae de Pace Presbyter Cardinalis Columna.*

✠

✠ *Ego*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ *Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.*

✠

✠ *Ego J. C. Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.*

✠ *Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.*

✠

✠ *Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.*

✠

✠

✠ *Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.*

✠

✠ *Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.*

✠ *Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.*

✠ *Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.*

✠ *Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.*

✠ *Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.*

✠ *Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.*

✠

✠ *Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.*

✠ *Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.*

✠ *Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.*

✠ *Ego A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*

✠ *Ego Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*

✠ *Ego X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.*

✠ *Ego B. Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

BEATI JOSEPHI
A CUPERTINO

Sacerdotis professi Ordinis Minorum S. FRANCISCI
Conventualium.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Scendens Chriſtus in altum dedit dona hominibus, amoris ſui ſcilicet pignora, ac triumphalis ſuæ monumenta victoriæ. Id autem non modo tunc oſtendit, quum ex hac terra diſcedens gloria & honore coronatus, utpote Rex virtutum in Cœlum rediit, ſed etiam per omnes deinceps ætates benigniſſime præſtitit, atque ad conſummationem uſque ſæculi, pro ſua in homines perpetua caritate, ac munificentia præſtabit: ſed nimirum, ſi Dominus dives eſt in omnes, qui invocant illum, in electos utique quoſdam Servos ſuos, qui in ſimplicitate ambulant, atque in toto corde exquirunt eum, divitias ſui erga illos amoris effundit: idque tum ut eos glorificet, qui glorificare ipſum unice ſtudent, tum ut per eos Eccleſia ſua tamquam Regina veſtitu induta deaurato, ac tam multiplici cœleſtium chariſmatum, ac donorum varietate circumamicta, facile a quovis cognoſci poſſit, & magis magiſque refulgeat. Hanc autem ipſam cœleſtium chariſmatum menſuram bonam, & confertam, & coagitatam, & ſuperfluentem, ſi unquam in

 alius,

aliis, non possumus certe non admirari, ac suspicere in BEATO JOSEPHO A CUPERTINO ex Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium nuncupatorum, quem superiori ætate bonorum omnium Largitor Deus Ecclesiæ dedit, ut in eo disceremus non esse Nos Terræ hujus cives, sed hospites, ac peregrinos, nostramque proinde in Cœlis conversationem esse oportere. Hoc ille nempe quamdiu vixit, non tam verbis, quam re ipsa pulcherrime docuit, quum terram veluti dedignatus, frequentes, ac prope quotidianas ecstases patiens sublimis in aera ferretur, ac modo exultabundus celerrimo impetu circumvolans, choreas veluti duceret, modo alios quoque secum sublime raperet, suamque illam, quam induisse videbatur, gloriosam agilitatis dotem communicaret, ita prorsus, ut medius quidam viatores inter, & comprehensores homo esse haud immerito credi posset. Quod autem BEATUS JOSEPHUS tam frequenter, tam facile sublimis ascenderet, quid est, nisi quod descendebat in se demississima humilitate, qua sperni se ac despici, non modo ferebat æquo animo, sed etiam gaudebat? Quod vero, ubi erat impetus spiritus, eo & corpus expers veluti ponderis agillime sequeretur, quid est, nisi quod corpus ipsum inusitata quadam, ac propemodum nimia asperitate in servitutem redigere satagebat? Quæ quidem, atque alia id genus BEATI JOSEPHI sanctitatis documenta in ea, quam exhibemus, tametsi brevi narratione melius patebunt.

Quocirca cum is, qui suscitat de pulvere egenum, BEATUM JOSEPHUM tam eximiis in vita donis, ac virtutibus, tam præclaris post mortem signis, ac miraculis illustraverit, ut dubitari non possit, quin inter superos cum Deo regnet, cujus conversatio, cum inter mortales ageret, semper in Cœlis fuit. Nos propterea, qui Christi vices, licet indigni, gerimus, habito prius diligenti virtutum, & Miraculorum ejus examine, de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, necnon accedente suffragio Patriarcharum, ac plurimorum Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia congregatorum, &, quod potissimum est, implorato

rato sæpius Divini Spiritus auxilio, & lumine, eumdem BEATUM JOSEPHUM Candelabro imponimus, ut luceat omnibus, qui in domo sunt, eique honorem, & cultum, qui Sanctis cum Christo regnantibus exhibetur, tribuendum esse decernimus.

Sub initium sæculi a reparata salute XVII. Cupertini, Oppido in Salentinis Neritonensis Diœcesis, parentes humiles sortitus, ac pios; in stabulo, quo repentinus pavor Matrem compulerat, editus in lucem fuit. A teneris usque annis pietatem coluit, defixis in cœlum oculis, & labris hiantibus inter orandum, quod quidem futuræ post in adulta ætate altissimæ contemplationis vel indicium esset, vel potius initium. A gravi morbo Deiparæ Virginis ope liberatus, ad Beati Francisci septa transire constituit. Repulsam passus a Fratribus Conventualibus, quos primum adierat; ab iis, quos Capuccinos vocant, exceptus est, sed acerbior deinde fuit ejectio. Nam post aliquot Tyrocinii menses, tamquam ineptus ad Instituti munia habitus ad suos redire coactus est. Dure acceptus a Patruo, qui in Conventualium Ordine Concionator erat, durius a Matre, religiosæ vitæ consilium non abjecit. Ad Conventuales iterum confugiens tandem obtinuit, ut Laicorum ministeriis addiceretur. Sed in novissimo loco libentissime recumbentem, jussit illum Dominus superius ascendere. Patribus enim, qui per triennium præclaram JOSEPHI, & majora in dies pollicentem virtutem suspexerant, visum est illum referre inter Clericos. Longo ipsi, atque improbo labore cum rudi, atque hebeti ingenio luctandum fuit, ut sacros libros, si minus intelligere, at legere saltem apte, ac distincte disceret. Post solemnia vota sacerdotio initiatus Divinæ Hostiæ primitias obtulit eo Religionis intimo sensu, ut præsentem ibi Christi personam, non tam credere, quam cernere videretur, novumque sibi ex eo tempore perfectius vitæ genus ordiendum proponeret. Ergo in Cœnobio de Cryptula, cui fuerat adscriptus, ita per decennium vixit, ut solitaria maxime loca adamaret, asperrime in corpus sæviret, & coram superiore sola contentus extima tunica, rebus omnibus abdicatis, ad Crucifixi

pedes procumbens, vere illud usurpare posset: Ecce Domine, propter Te omnia dimisi: Tu modo sis mihi omne bonum. Sed tam rigidæ paupertatis pressus angustiis, ut consumpta jam veste novam sibi unde quæreret non videret; ad piam erga Deum fiduciam abjiciendam sollicitatus ab humanæ salutis hoste, nullius præterea cælestis solatii rore in animum defluente recreatus, ac nimio proinde mœrore confectus, per biennium in camino humiliationis, velut in fornace perstitit, & in humilitate sua patientiam habuit. Denique, cum conversus ad Deum in eas voces erumperet: Ut quid, Deus, dereliquisti me; SERVUM SUUM benignissimus Dominus mœrore & luctu confici passus non est. Itaque Religiosus quidam ignotus (Angelo, ut opinio fuit, ea sub specie apparente, ac statim ex oculis subducente se) novâ illi tunicâ allatâ mœrentem erexit, afflictumque recreavit. Ad omnimodam rerum externarum abdicationem asperrimam corporis macerationem adjunxit. Curæ illi major animum jejunio, quam cibo corpus reficere. Interdictis sibi, non carne modo, & lacticiniis, sed pane etiam, & vino per longum tempus, insipidis leguminibus, atque amarissimis herbis libenter vesci, quin etiam certos quosdam dies sine ullo prorsus cibo transigere, sola Eucharistiæ divina dape satis, abundeque refectus. Ad hæc ciliciis, catenis, laminis ferreis, flagris ita se laniabat, ut nudatum aliquando jussu Præsidis ipsius corpus adspici sine horrore non posset; tam fœde lacerati artus erant, & sanie manantes. Versabatur nempe ei diu noctuque ante oculos, defixusque erat in animo penitus Christus Jesus, qui ad mortificationem ipsius in corpore suo circumferendam exstimulabat: quæ itidem caussa fuit, cur complura variis in locis humanæ salutis signa statuenda curaret. Qua in re illud prorsus mirabile accidit, quod Crucem quamdam immanis ponderis, quæ simul adhibitis multorum viribus dimoveri vix poterat, unus ipse prodigioso volatu facillime sustulit, atque ubi destinaverat, attonitis præ stupore, qui aderant, collocavit. Ejusmodi autem cum volatu ecstases ita crebræ, & mirabiles in eo fuere, ut Patrum, & Majorum nostrorum memoriâ nemo fortasse facile inveniatur, qui earum-

dem vel frequentia, vel magnitudine JOSEPHUM æquiparet. In celebrioribus numeratur ea, cujus recol. mem. Urbanus Papa VIII. Prædecessor Noster spectator, & testis fuit; alia item in Nostra Patriarchali Basilica Assisiensi, cum depictam in fornice Deiparæ Virginis Mariæ imaginem conspicatus, statim ad eam propius venerandam octodecim e terra palmis sublatus advolavit. Neque vero minus illustris illa, qua in Sacello Novitiorum festo die Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ, quod ille Mysterium eximie colebat, Præsidem amplexus ac secum trahens in aera paullisper, & mox dimittens ipse altius ascendit, Mariam iterum iterumque Pulchram inclamans. Huic volatui geminus est, qui accidit in conspectu Aedis Lauretanæ, quam item ingredientium, & egredientium Angelorum frequentia stipatam eminus vidit. Hæc autem, aliaque id genus, quum adeo crebra essent, ut sacris functionibus, sive in Choro, sive in Ecclesia officere viderentur, Præsidibus visum fuit JOSEPHUM in abdita loca a conspectu, & consortio hominum segregare. Sed hæc, & similia, quæ longum nimis esset singula recensere, mirari fideles possunt, non assequi, atque imitari. Meliora igitur virtutum charismata JOSEPHUS exhibet ad æmulandum. Ac primum quidem obedientiam, quæ cæteras omnes virtutes animo inserit, insertasque custodit. Hujus ille ita studiosus erat, ut ne in minima quidem re ab ejus præscripto discederet, solitus idcirco dicere, obedientiæ regendum se tradidisse veluti cæcum, quem catulus circumducit. Illud autem in hoc genere prorsus mirabile, quod, quum alienato a sensibus animo, sive clamores ederent, sive excuterent ipsum, sive etiam adurerent, nihil quidquam sentiret, una Præsidis vox, tametsi non audita, visionem abrumpens, statim eum ab ecstasi revocabat. Atque huic sane tam insigni obedientiæ tribuenda est perpetua JOSEPHI tranquillitas, atque idem semper vultus, eademque frons tot inter, ac tantas vicissitudines, dum vel Moderatorum Ordinis, vel Sacræ Inquisitionis jussu hac illac errare, ac per triennium etiam ablegatus a suis apud Fratres Capuccinos versari cogitur. Quod quidem divino consilio factum esse non dubitamus, ut illius sanctitas &

 pro-

progressus in diem majores faceret, & plures ad exemplum testes, ac spectatores haberet. Obedientiæ humilitas non impar extitit, qua fiebat, ut objurgationes, & probra æquissimo ferret animo, & ecstases quandoquidem dissimulare non poterat, infirmitatis, torporis, somnolentiæ nomine obtegere conaretur. Paupertatem adamavit ita, ut perfectum in eo Francisci Filium facile quivis posset agnoscere. Quocirca moriturus vere affirmare potuit, nihil apud sese, quod superiori resignaret, ac redderet inveniri. Paupertatem excipit patientia; multa enim indigna ab hominibus; multa diu a Dœmonibus dura perpessus est, invictus semper, ac similis sui, pari constantia fuit in ariditatibus ac desolationibus, ut ajunt, spiritus perferendis. Castitatem vero, tametsi diuturnâ per Dœmones blandissima quæque objicientes pugnâ tentatam, integram semper, atque incontaminatam servavit. Hujus autem indicium erat non dubium, tum suavissimus odor, quem rebus etiam ab se contactis afflabat, tum horror quidam singularis obscæni flagitii, ut homines eo deturpatos dignosceret, atque ad abluendam, ut ipse loqui solebat, spurcam atramento faciem adhortaretur. Hoc vero tam egregiæ castitatis donum, tametsi tribui magna ex parte possit severissimæ sensuum custodiæ, & corporis, cui numquam pepercit asperrimis per dies, noctesque macerationibus: Deiparæ tamen Mariæ Virginis, quam ille veluti Matrem unice diligebat, atque ab aliis diligendam summo studio curabat, patrocinio, & clientelæ potissimum, acceptum referendum esse non dubitamus. Neque vero illud solum, sed cætera omnia dona, quæ Deus in ipsum tam larga congessit manu, a Beatissimæ Virginis cultu repetenda esse ducebat. Itaque Maria in corde, Maria in ore semper illi erat. Quum autem Beatissima Virgo pulchræ dilectionis Mater sit, & vocetur, JOSEPHUS non modo ipsam suavissime redamare, sed imitari etiam studebat in proximis diligendis. Erga ærumnosos misericors, erga ægros sedulus, erga periclitantes opitulator. Pro scelestis, atque improbis, quorum sæpissime occulta flagitia detegens paterne corripuit, corporis sui afflictationes, Deo quasi piacularem hostiam offerebat. Quin etiam eodem caritatis

tatis instinctu pro Hæreticorum conversione, non sine magna corporis afflictatione, Deum deprecatus, ex iis nonnullos ad Catholicæ Ecclesiæ communionem revocavit. Comis præterea, festivus, hilaris illud in ore habebat, Caritate qui præditus sit, eum, tametsi nesciat, divitem esse. Qua quidem ipse adeo excellebat, ut ex iis, quas affert Apostolus Caritatis notas, nullam in ipso requireres. Atque id ipsum ferme dicere licet de iis, quæ gratiæ gratis datæ vocantur, quasque divina liberalitas servis suis impertiri consuevit. Non illi Prophetia defuit, non cordium perscrutatio, non curatio ægritudinum, non Miraculorum facultas, non denique, quod magis mirandum fuit, sapientiæ donum, quo abditissima Theologiæ dogmata homo plane rudis, ac pene idiota perspicue explicabat.

Sed annum jam sexagesimum primum agenti SERVO DEI tempus aderat, quo in Auximano Cœnobio, quemadmodum ipse prædixerat, ab altissima quidem, sed abstractiva ad intuitivam Dei contemplationem evocaretur. Itaque correptus febri, quæ mensem, eoque amplius tenuit, quum quinta post die, quæ dies erat Assumptæ in Cœlum Virgini dicata, sacrum ultimum ad Aram fecisset, editis subinde, præcipue quum mors in propinquo esset, præclaris patientiæ, humilitatis, pietatis, fidei, fiduciæ, Caritatis actibus, divina Eucharistia refectus, sacra Unctione roboratus; per idemque tempus raptus, atque ecstases suavissimas passus, hilari animo, ridenti ore, vultu cœlesti luce perfuso, ad Deum, quem unice quæsierat, e corporis vinculis evolavit XVIII. Kalendas Octobris anno salutis MDCLXIII.

Statim vero, nec dum tumulato corpore, ac multo magis processu temporis supernaturalibus signis Deus Servi sui gloriam testatam facere cœpit. Quæ caussa fuit, cur biennio post de JOSEPHO Beatis adnumerando ageretur. Quocirca tribus ob eam rem per Episcopos Neritonensem, Assisiatem, Auximanum confectis processibus, quibus alter accessit ex authoritate Apostolica; eorumdem sinceritate, atque integritate perspecta Prædecessor Noster Innocentiius XI. ven. mem., qui JOSEPHI adhuc inter mortales agentis sanctimoniam explorave-

 rat

rat, Beatificationis illius Caussam Sacrorum Rituum Cœtui commisit. Satis longo post intervallo, tribus, quæ præire solent, habitis in eadem Congregatione Comitiis, quibus tum virtutum excellentia, tum miraculorum veritas ad exactam trutinam revocaretur; tandem Clemens XII. die xv. mensis Augusti anno MDCCXXXV. declaravit constare de Servi Dei virtutibus in gradu heroico. Quod vero ad miracula pertinet, Prædecessor etiam Noster Benedictus XIV. duo præ cæteris insignia decreto suo comprobavit die IV. Octobris MDCCLII. Primum autem ex iis editum fuit in puero duodenni Stephano de Matthæis, qui ex ictu lapidis vulneratâ, ac discissâ dexteri oculi pupillâ; unde factum erat, ut exhaustis humoribus, oculique proinde orbitâ introrsus depressâ, videndi facultatem amitteret; quum ad BEATUM JOSEPHUM confugiens, sepulchro ejus læsi luminis palpebram admovisset, ipsissimo temporis puncto oculum integrum, venustum, atque ad visum aptissimum recuperavit. Alterum vero patratum fuit in Victorio de Matthæis Parente pueri, de quo dictum est. Hic enim, quum per annos ferme sex alterum genu ex humorum, qui obduraverant, confluxu enormiter intumuisset, ut ingredi, procumbere in genu, nonnisi ægre admodum posset, quam humanitus desperatam numquam tentaverat, in BEATI JOSEPHI ope, ac præsidio sanitatem invenit. Vix namque affecto genu connixus est in suppedaneo Altaris, JOSEPHI adhuc ex longo ibi precandi usu vestigia præferente, quum tumore omni sublato, statim incolume, atque expeditum ad motum genu persensit. Itaque idem Benedictus peculiares ob caussas compendiariam insistens viam, Literas Apostolicas Beatificationis expediri jussit sub die xx. Februatii anni MDCCLIII., quibus publicatis in Basilica Vaticana, solemnes Beatificationis ejusdem Cæremoniæ peractæ sunt.

Cum JOSEPHO esset indulta veneratio, Omnipotens Dominus per nova signa de augendo Servi sui cultu manifestam suam ostendere dignatus est voluntatem. Propterea que alii tres Processus Apostolica authoritate super novis miraculis constructi fuere: iisque Congregationis Sacris Ritibus præpositæ judicio

dicio

dicio exhibitis: postquam & Processuum validitas, & miraculorum veritas in Congregationibus antepræparatoria die XVIII. Septembris MDCCLXIV., & præparatoria die X. Decembris MDCCLXV. perquam diligenter expensa fuit; generalem coram Nobis Congregationem die XXIII. Septembris anni proxime præteriti coegimus, in qua Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ac dilectorum filiorum Consultorum suffragia excepimus. Sed, ut maturius hac de re deliberaremus, ac nostris, & aliorum precibus divinum a Patre luminum auxilium imploraremus die XII. Octobris proxime præteriti de tribus sequentibus miraculis per intercessionem BEATI JOSEPHI a Deo patratis constare Decretum edi, atque in acta referri jussimus.

Primum miraculum compertum est in Maria Magdalena Panzironi die XXXI. Octobris MDCCLIII. Scyrrhosus tumor in ore Stomachi prægrandis, ac durus pene instar lapidis eo miseram adduxerat, ut motu, colore, pulsu, loquela sensim deficientibus, desperata a Medicis valetudine justa illi funebria pararentur. Sed implorata, prout in illo pene ultimo agone potuit, BEATI JOSEPHI ope, hujusque & reliquiâ digitis puellæ insertâ, & imagine mortifero tumori admotâ, statim convaluit, ac vesperâ ipsâ, qua id contigerat, nullo alterius adminiculo surrexit e lectulo, ac cætera, quæ sani, ac vegeti solent, munia obivit.

Altera naturæ vires exsuperans sanatio contigit in cælibe fæmina Benedicta Pierangelini die XVIII. Januarii anno MDCCLVI. Quum enim duæ polyposæ moles vasis cordis adhærentes præpedito liberiore sanguinis cursu, per sexdecim annos male illam habuissent, ut creberrima egeret phlebotomia, atque in præfocationis, & mortis discrimine identidem versaretur; ad extremum, morbo per dies quindecim ingravescente cum lethalibus paroxismis, sacris, quæ morituros ad felicem exitum juvant, mysteriis munienda fuit. Sub hæc nihilominus in spem erecta BEATUM JOSEPHUM animo invocans, præsentissimum ejus auxilium experta est. Applicatâ enim pectori sacrâ illius reliquiâ gravissimo quidem paroxismo corripitur, sed tamen

men hunc ægra ad valetudinem evaſurum interius quodammodo perſentiſcere videbatur. Tum a Chirurgo conſueta ſanguinis miſſione facta, quam abnuente Medico Benedicta petierat, ex inciſa vena, quam ſalvatellam vocant, polypoſæ illæ duæ carnoſæ ſubſtantiæ moles mirifice prodeuntes, multiplici ſupernæ virtutis miraculo, ſanam illam, ac ſoſpitem momento temporis reliquerunt.

Miraculo tertio (quod ſupra numerum vocant) ſanitate inſtantaneæ donatus eſt Bernardinus Senogalieſe Mulio. Huic herpes in ulcus evaſerat ſæviſſimo quodam humore manans, qui & carnes ſcinderet, & pannos ipſos eroderet. Tum ab inguine ulcus ad genu perductum, gradiendi facultate intercepta, dolores præterea ciebat maximos, ut nullam quietis partem capere liceret. In tanto diſcrimine, quum pia illius uxor ad BEATI JOSEPHI opem enixe implorandam in Eccleſiam ſe contuliſſet, ut Mariti in doloris lecto decumbentis precibus & ſuas adderet; inter hæc BEATUS ipſe JOSEPHUS coram ægro ſe ſiſtit, atque illum ad recitandas ſecum Beatiſſimæ Mariæ Virginis Litanias adhortatur. JOSEPHO igitur præunte, reſpondente ægro ad ſingulas ſalutationes, ubi ad eam deventum eſt, qua Deipara Salus infirmorum vocatur, repente ſimul cum viſione morbus omnis abſceſſit. Bernardinus e lecto proſiliens expedito gradu pergit ad Templum, impenſas Liberatori ſuo gratias acturus, & poſtera die ſuo Mulionis miniſterio ſe reddit valens, ac vigens.

Approbatione miraculorum ſequuta, aliam Congregationem itidem Generalem die XXVII. Januarii proxime elapſi coram Nobis indiximus, ejuſque exquiſivimus conſilium, an more, inſtitutoque laudabili ipſius Congregationis, & juxta opportunas Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutiones tuto ad BEATI JOSEPHI Canonizationem procedi poſſet: Patres omnes in ea ſuffragium ferentes unanimi ſenſu, & validis rationum momentis omnia, quæ in hujuſmodi cauſſa deſiderari poſſunt, ſatis abundeque ſuppetere ſunt arbitrati. Verum Nos ab ea die divinum Noſtris, & aliorum precibus implorantes lumen, die feſto Purificationis Beatæ Mariæ Virginis Decretum, quod ad

ſo-

ſolemnem BEATI JOSEPHI Canonizationem procedi poſſet, edidimus.

Quoniam autem alias aliqui Chriſtiani Principes, & Præſules Eccleſiarum B. JOSEPHI Canonizationem peroptantes communibus votis, & poſtulationibus apud Prædeceſſores Noſtros, & Nos inſtiterant, & præclarus Ordo Fratrum Minorum SANCTI FRANCISCI Conventualium nuncupatorum aſſidue aliorum poſtulationibus, & ſuas demiſiſſimas adjungere, non deſinebat, ut tandem ſupremam ſententiam ferremus. Nos idcirco compendium vitæ, virtutum, & miraculorum BEATI VIRI, ex iis, quæ Sacrorum Rituum Congregatio prævio ſevero examine admiſit, complectens, typiſque vulgatum ſingulis Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus diſtribui curavimus, ac ſubinde die XXVII. menſis Aprilis proxime præteriti ſecretum indiximus Conſiſtorium, in quo iiſdem S. R. E. Cardinalibus ſummâ virtutum, & Miraculorum BEATI JOSEPHI expoſitâ, eorum conſilium exquiſivimus, an ad ſolemnem hujus admirabilis Viri Canonizationem eſſet procedendum. Cumque libentiſſime eorumdem Cardinalium animi ſenſus audiviſſemus oretenus affirmantium, id ipſis placere: ut adhuc in hac re maturius procederemus, Venerabiles etiam Fratres Noſtros Archiepiſcopos, & Epiſcopos in Italia degentes de hoc conſilio certiores fieri curavimus, eoſque hortati fuimus, ut ad Urbem accederent, Nobiſque in re tanti momenti adeſſent: eos quoque per idem Compendium typis vulgatum de Cauſſæ totius ſerie, atque virtutibus, & miraculis BEATI JOSEPHI ad plenum edoceri curavimus, & publico coram Nobis die VII. nuper elapſi menſis Maji, habito Conſiſtorio, cui præter S. R. E. Cardinales, Patriarchæ quoque, Archiepiſcopi, & Epiſcopi in Urbe congregati interfuere, in illo de Mandato Noſtro dilectus filius Philippus Durani Conſiſtorialis Aulæ Noſtræ Advocatus dilucida oratione integram cauſſam expoſuit.

Hiſce itaque præmiſſis, aliud die XV. menſis Junii ſubſequentis coegimus Conſiſtorium, in quo præter eoſdem S. R. E. Cardinales, & Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos, etiam No-

Nostros, & Sedis Apostolicæ Notarios, Prothonotarios nuncupatos, ac duos Seniores ex Caussarum Palatii Nostri Apostolici Auditoribus adstare mandavimus. In eo siquidem Nos ipsi verba fecimus, omnesque rogavimus, ut sensum suum aperirent, an Sancti cultus, & honos B. JOSEPHO jure ac merito a Nobis decerni posset. Cumque universi summa consensione B. JOSEPHI Canonizationem probarent, & singuli benedicentes Domino BEATUM JOSEPHUM inter Sanctos numerandum esse responderent, Nos prolatorum suffragiorum exempla a singulis subscripta colligi, & in Tabularium S. R. E. inferri, atque ab Apostolicæ Sedis Notariis publicum ea de re instrumentum confici mandavimus.

Publicas deinde orationes, & dies generalis jejunii per Urbem indiximus, & tres Patriarchales Basilicas designavimus, in quibus Sanctissimum Christi Corpus publicæ venerationi per triduum exponi jussimus, omnes Christifideles hortando, ut Omnipotentem Dominum Nobiscum precantes spiritum sapientiæ, & intellectus Nobis impertiretur, quo duce quid ei placitum esset dignosceremus.

Hisce omnibus rite absolutis, quæ ex Sacris Constitutionibus, Romanæque Ecclesiæ consuetudine peragenda erant, hac die demum Beatæ Mariæ Virgini de Monte Carmelo nuncupatæ dicata, qua a felicis recordationis Gregorio Papa IX. etiam Prædecessore Nostro BEATUM FRANCISCUM ejusdem Ordinis Minorum Fundatorem, Sanctorum Canoni adscriptum fuisse perhibetur, & qua decimus inchoatur annus a peracta Coronatione Nostra; in Basilica Principis Apostolorum splendide, ac magnifice ornata, ad quam servatâ supplicationis publicæ formâ Nos præcesserunt omnes Cleri Sæcularis, & Regularis Ordines, & Ministrorum Romanæ Curiæ Collegia, unacum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis; priusquam immaculatam hostiam solemni novæ Legis sacrificio Omnipotenti Deo offerremus, instante iterum iterumque dilecto Filio Nostro Carolo Tituli Sancti Clementis S. R. E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato,

to, ejuſdem S. R. E. Camerario, ad Canonizationem impetrandam Procuratore conſtituto, decantatis Sacris Eccleſiæ precibus, ut Deiparæ Virginis, Angelorum, & Sanctorum omnium cum Chriſto Regnantium interceſſione divinam opem imploraremus, ac Paraclyto Spiritu cum gemitibus, ut adeſſet, invocato; ad honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem fidei Catholicæ, & chriſtianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Noſtri Jeſu Chriſti, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, & Apoſtolicæ authoritatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum in Urbe exiſtentium conſilio, & aſſenſu ipſum BEATUM JOSEPHUM A CUPERTINO Sacerdotem Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Conventualium nuncupatorum expreſſe profeſſum, unacum BEATIS JOANNE CANTIO, JOSEPHO CALASANCTIO A MATRE DEI, HIERONYMO ÆMILIANI, SERAPHINO A MONTE GRANARIO, AB ASCULO denominato, & JOANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL Sanctum eſſe decrevimus, definivimus, ac Sanctorum cathalogo adſcripſimus, illumque ab Univerſis Chriſtifidelibus, tamquam vere Sanctum, religioſo cultu honorari mandavimus, prout etiam tenore præſentium definimus, decernimus, & declaramus: Statuentes, & concedentes, ut ab univerſali Eccleſia in ejus honorem Eccleſiæ, & Altaria, in quibus ſacrificia Deo offerantur, ædificari, & conſecrari, & ſingulis annis die a Benedicto Prædeceſſore præfato in Literis illius Beatificationis præſcripto, nempe decima octava Septembris ipſius SANCTI JOSEPHI A CUPERTINO inter Sanctos Confeſſores ab Eccleſia memoriam recoli poſſit. Eademque authoritate omnibus Chriſtifidelibus, qui eadem die annis ſingulis ad Sepulchrum, in quo Corpus ejuſdem SANCTI JOSEPHI requieſcit, viſitandum acceſſerint, perpetuò ſeptem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis aut alias quomodolibet debitis pœnitentiis, miſericorditer in Domino in forma Eccleſiæ conſueta relaxamus.

Sub

Sub hæc Æternum Patrem, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paraclytum Spiritum, unum Deum ac Dominum, cum debita gratiarum actione venerati, omnibusque Christifidelibus ibi præsentibus plenariâ peccatorum remissione, & indulgentiâ concessâ; supra Beati Petri Confessionem Sacrosanctum Missæ Sacrificium solemniter celebravimus factâ eorumdem Sanctorum speciali commemoratione.

Laudum igitur, & gratiarum debita Omnipotenti Deo præconia referamus, qui novis semper Ecclesiam suam & exemplis instruit, & decorat ornamentis; ita quidem ut in BEATUM JOSEPHUM intuentes, videant hæretici, & resipiscant, vel fracti pudore contabescant, dum Religionis Orthodoxæ tam perspicuas notas agnoscunt. Videant præcipue Catholici, & imitari studeant quod celebrare delectat: Quod si SANCTI JOSEPHI raptus, atque ecstases assequi in nostra non est potestate, sed in Dei imperscrutabili voluntate, qui dividit singulis, prout vult; illud tamen profecto conari & possumns, & debemus, ut avulso a terrenis animo, corpore quidem peregrini simus, atque advenæ, spiritu vero Cives Sanctorum, & Domestici Dei. Flagrantissimus illius erga Deum amor vim suam vel in corpus exeruit, perinde quasi in antecessum agilitatis dotem induisset. Nobis illud satis sit, ut per pias, & crebras divinarum rerum meditationes mens expedita, atque alacris ad Cœlum assurgat.

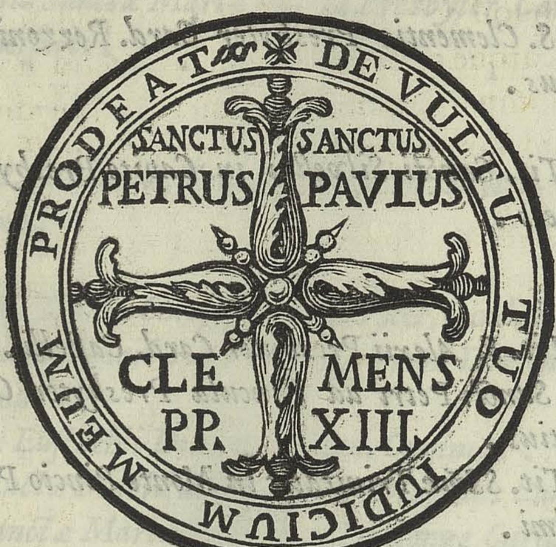
Quoniam vero, hisce omnibus de more peractis, idem Carolus Cardinalis, & Procurator designatus, a Nobis, quo par erat obsequio, postulavit, ut Apostolicas Nostras Literas in gestorum omnium perenne monumentum decerneremus; Nos petitioni perquam libenter annuentes, præsentes Nostras Literas edi, & palam fieri demandavimus: Statuentes earumdem exemplis etiam impressis, ab aliquo ex Notariis publicis subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eamdem prorsus fidem ab omnibus adhiberi, quæ ipsis originalibus literis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis,& voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini Sacri Collegii Decanus.*
✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes.*
✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.*
✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*
✠ *Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.*

✠ *Ego*

✠ *Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ *Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.*

✠

✠ *Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.*

✠

✠

✠ *Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.*

✠ *Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.*

✠ *Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.*

✠ *Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus.*

✠

✠ *Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.*

✠ *Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.*

✠

✠ *Ego*

✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ *Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.*
✠
✠ *Ego J. C. Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.*
✠ *Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.*
✠
✠ *Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.*
✠
✠
✠ *Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.*
✠
✠ *Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.*
✠ *Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.*
✠ *Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.*
✠ *Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.*
✠ *Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.*
✠ *Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.*
✠
✠ *Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.*
✠ *Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.*
✠ *Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.*

✠ Ego A. *Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*

✠ Ego Ae. S. *Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*

✠ Ego X. *Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.*

✠ Ego B. *Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

B. JOSEPHI CALASANCTII
A MATRE DEI

Fundatoris Ordinis Clericorum Regularium
Scholarum Piarum.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ADMIRABILIS sane Omnipotentis Dei providentia, tum in constituenda, tum in sarta tectaque servanda Ecclesia, quam Christus acquisivit sanguine suo, jam inde ab ejus primordio ad hanc usque diem illustribus, & praeclarissimis, ut ab omnibus facile conspici possent, sese prodidit argumentis. Per omnes enim aetates benignissimus Deus homines in ea sanctissimos excitavit, qui studio alienae salutis incensi juvandis quoquomodo fidelibus adlaborarent. Quum autem cujuslibet aetatis homines Sanctorum virorum studio atque opera indigeant, ne ignorantiae tenebris obcaecati meliora non videant, vel etiam si videant, a concupiscentia sua abstracti, & illecti deteriora sequantur; tenera profecto & puerilis aetas singularem quamdam & praecipuam curam requirit, ne sibi relicta atque inculta, voluptatum lenocinio, paulatim ad vitia defluat, sensus quippe & cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua. Quapropter tametsi Christus Dominus omnes promiscue ad se accedentes humanissime exciperet, pueros tamen eximio

quodam amore complectens, ſinite, inquit, parvulos venire ad me. Noviſſime vero cum rediturus ad Patrem Beato Apoſtolo Petro, quem Vicarium in Terris ſuum conſtituerat, Eccleſiam ſibi cariſſimam regendam, & paſcendam committeret, Oves quidem, per quas Adulti intelliguntur, non amplius quam ſemel, Agnos vero, quibus Pueri deſignantur, ſemel atque iterum commendavit.

Itaque quum B. JOSEPH CALASANCTIUS a MATRE DEI, genere, doctrinâ, virtute præſtans, ſecum animo reputaret in optima Puerorum inſtitutione ſpem Reipublicæ Chriſtianæ certiſſimam poſitam eſſe, & pueros videret, inopes præſertim, atque infimæ ſortis, propterea quod idoneâ, & ſingulari diſciplinâ carerent, velut Agnos ſine Paſtore hac illac errabundos, & vagos facile ad vitia deflectere, pro eo, quo flagrabat, alienæ ſalutis ſtudio hanc ſibi, deſpicabilem forte apud homines, apud Deum vero glorioſam provinciam depoſcens, ad eoſdem, a teneris uſque annis literis ac pietate informandos animum appulit. Et primo quidem ſuâ, atque aliorum ab ſe conductorum operâ uſus eſt ad id muneris, in quo nimirum charitas ſimul, atque humilitas mutuam ſibi operam dabant. At proceſſu temporis reputans pium iſtud opus defuncto ſibi ſuperſtes eſſe non poſſe; novum in Eccleſia Dei Regularem Ordinem excogitavit, ſapienter, & per ſummam patientiam inſtituit, cujus labore atque induſtriâ, quod ſancte ipſe & utiliter inchoaſſet, in omne deinceps tempus maneret. Quot autem, quantoſque labores exhauſerit, ut cogitata perficeret, quam conſtanti animo aſpera quæque toleraverit, quam præclara denique virtutum omnium, cunctis quidem fidelibus, ſed ſuis potiſſimum Filiis monumenta reliquerit, dici vix poteſt.

Quapropter quum bonorum operum Author idem, & largiſſimus remunerator Deus, qui BEATUM hunc Servum ſuum tot, & tam præclaris virtutibus decoravit, eaſdem ſubinde, editis per ipſius Servi ſui invocationem miraculis oſtendere, & palam facere dignatus fuerit, Nos idcirco virtutum, & miraculorum examine habito perquam diligenti, in conſilium adſcitis

tis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, auditis etiam Patriarchis, & pluribus Archiepiscopis & Episcopis in Urbe congregatis, ac divino Spiritu humiliter invocato, eumdem B. JOSEPHUM Sanctorum numero adscribimus, atque eo, qui Domesticos Dei decet, in Cœlesti Curia honore & cultu prosequendum esse statuimus & declaramus.

BEATUS igitur hic Servus Dei Peraltæ Salis Aragoniæ Oppido non incelebri, anno a reparata salute MDLVI. Parentibus natus est antiqua nobilitate clarissimis. Jam inde a teneris annis suavitate morum, lenitate, patientia, precandi studio, cultu Deiparæ singulari, qualis futurus esset haud obscure indicavit. Grandiuscula mox ætate pueros munusculis ad sese alliciens, avocare a vitiis, ad virtutem impellere, ad Dei cultum hortari solebat, ut proinde Sancti apud omnes nomen & famam adeptus, instituendo ab se Ordini proludere quodammodo videretur. Humaniorum artium doctrinâ satis jam excultus ad præstantiores Jurisprudentiæ, ac Theologiæ facultates animum appulit, atque in iis quidem nulli secundus; innocentiâ vero, castimoniâ, integritate morum supra cæteros eminebat. Quod enim tempus plerique adolescentum ludis atque otio, religionis ille ac pietatis officiis impertiebat. Solitudinis studiosus continebat se domi, nisi vel ad templum pietas (quod frequens erat) vel necessitudo, studiorumque communio ad æqualium quandoque consuetudinem, & colloquium vocaret. Neque vero in illo aut modestiæ comitas, aut comitati modestia officiebat. Largissima erat in eo erga inopes, atque egenos misericordia. Ardor animi erga res divinas præsertim cum ad Sacra Mysteria, uti crebro solebat, accederet, ita ex vultu ipso atque ore emicabat, ut in admirationem sui oculos intuentium raperet. Pudor autem prorsus in eo singularis, ut vel in tenera adhuc ætate, morbo licet urgente, nemini umquam, ne Matri quidem corpusculi ipsius partem ullam adspicere nudam licuerit.

Ilerdæ non aliâ utique, quam eximiæ suæ commendatione virtutis, cunctis quum Magistrorum, tum Condiscipulorum suffragiis universæ studiosæ juventuti præfectus, ac princeps re-

nunciatus, ejusmodi honore, ac munere sic functus est, ut qua voce, qua exemplo (quod quidem suavissimum, idemque efficacissimum monendi genus est) segnes ad studia, dissidentes ad concordiam, improbos ad virtutem adhortaretur. Et quidem industriæ suæ fructum tulit, quem maxime optarat. Alia enim jam facies extitit juventutis in Scholis, in Templis, in Nosocomiis, ut propterea qui tam præclare meritum de Scholis JOSEPHUM susciperent, eumdem veluti delapsum e Cœlo Angelum venerarentur.

Itaque coram eo nemo erat, qui impudenter dicere aliquid, vel indecore facere auderet. Tam spectatam virtutem, ac præsertim animi castimoniam teterrimus humani generis hostis ferre non poterat. Itaque ad eam labefactandam usus est impudentiâ nobilis cujusdam fœminæ, quam JOSEPHUS veterem suæ cum familia illius necessitudinem retinens, invisere subinde consueverat. Sed castissimus Juvenis blandientis fœminæ illecebras tantâ animi exhorrescentis constantiâ elusit, ac respuit, ut non satis haberet, quod e domo illa, tamquam ex infami scopulo sese proripuisset; nisi etiam ex Urbe ipsa, uti præstitit, aliò demigraret, ut alterius magis, vel famæ, vel pudicitiæ, quam castimoniæ suæ periculum declinaret. Post gratias igitur impense actas Deiparæ, cujus tam præsentem in eo discrimine opem expertus erat, instaurato etiam virginitatis voto, statim Complutum profectus est, ubi novum innoxio quamtumvis corpori ciliciis, inediâ, vigiliis bellum indixit.

Peracto denique studiorum curriculo, laureâ donatus, tametsi nondum Sacris majoribus initiatus ab Episcopo Jaccæ socius laborum adscitus est, non sine magna Diœcesis utilitate. Jamvero mortuo Fratre sine liberis, a Parente in spem Familiæ destinatus ad nuptias, morbo interveniente periculoso atque ancipiti, ab iis sese expedivit. Quum enim ad mortem decumberet, in eo temporis articulo facile a Parente JOSEPHUS obtinuit, ut, si convalesceret, cœlibem agere vitam liceret. Itaque præter omnem opinionem recuperatâ valetudine Sacrorum Ordinum susceptione ut primum potuit, totum se Deo mancipavit. Neque

vero

vero diu licuit JOSEPHO sibi uni vacare. Cognita enim illius pietas, sapientia, integritas fecit ut a pluribus Episcopis in Pastoralis sollicitudinis partem advocaretur. Quibus ille quidem non mediocri laborum fructu operam egregie navavit, præsertim in Urgellensi Diœcesi, quum commissum sibi peculiaris asperrimorum locorum visitationis munus expleret. Multa sibi relata in melius, multa provisa prudenter, magnis propterea exhaustis laboribus, atque adeo non semel adito vitæ periculo. Barcinonem deinde Regiâ missus authoritate scissam in factiones duas Civitatem, atque in mutuas mox cædes fœdissime ruituram (quod optare magis, quam sperare Cives possent) ad concordiam & pacem consilio, & fusis ad Deum precibus revocavit. Charitatis hoc & prudentiæ; illud animi demissionis fuit, quod, ut paratos sibi honores defugeret, oculis, atque aspectui plaudentium sibi Civium sese subducens, Urgellam statim reversus est, a qua tamen majus quoddam humilitati suæ instare ab Rege periculum suspicatus, ob rem tantam jam pervulgatam, haud ita multo post proficiscens ætatis suæ anno secundo supra trigesimum Romam, quò divinitus vocabatur, se contulit.

Vitam in Urbe JOSEPHUS absconditam cogitabat: sed a Cardinali Columna, qui præstantiam illius ab Episcopo Urgellensi cognoverat, in Aulam suam adscitus est, ut sibi Theologus a studiis, ac Fratris Filio præterea optimæ spei adolescentulo morum magister esset. Verum non is erat JOSEPHUS, qui Aulæ honoribus caperetur, cum non semel Dignitates amplissimas repudiaverit. Illud enim sibi proposuerat jamdudum ut Deo maxime, & proximorum saluti inserviret. Itaque, ut ampla laborum, & meritorum seges suppeteret, quinque se celeberrimis Romæ sodalitatibus adscribi voluit, earumque sanctissimas leges sublevandis pauperibus, invisendis ægris, erudiendis agrestibus, ac plebeiis tam sedulo, ac naviter observabat, ut incenso suo studio cæteros omnes ad eadem charitatis officia inflammaret. Grassante per Urbem lue, hìc enim vero, si umquam antea, quid christiana charitas possit, maxime ostendit. Nullum enim ab eo erga ægros, & pauperes officium defuit. Qua quidem in re misericordiæ, atque humilitatis assidua erat exerci-

tatio. Talis namque ac tantus vir, onustum cibariis, ac pharmacis asellum per vias agere, & cum Sancto Camillo de Lellis, cui se socium addiderat, ad egentium, atque ægrotantium domos deferre nequaquam erubescebat. Neque vero cum juvandis proximis tantum temporis impertiret; spatium illi deerat ad ea, quæ cultus Dei sunt, obeunda. Etenim ut præter cætera, quæ sibi proposuerat, Religionis officia, septem Urbis Ecclesias, quod a multis jam annis solemne habebat, inviseret, e nocturna quiete partem sibi maximam detrahebat.

Sed majus profecto aliquid, quod non ad Urbem modo, sed ad Christianam Rempublicam pertineret, JOSEPHUS aggressus est. Quum enim vir æternæ proximorum salutis maxime studiosus videret pueros, præsertim infimæ sortis necessaria instructione carere; qua ex re cum inscitia passim vitia inolescerent, primo quidem sumptu suo Magistros quæsivit, qui pueros, præeunte ipso, ac pauperrimos sibi deposcente, primis literarum, ac christianæ doctrinæ elementis imbuerent. Sed quum id ad tempus dumtaxat, & paucis profuturum intelligeret, novum quoddam Institutum meditatus est, cujus operâ assidua illa charitatis in edocendis adolescentibus exercitatio perpetua maneret: quod quidem Institutum, cum peculiarem potissimum profiteatur curam circa puerorum eruditionem, adeo ab omnibus commendari, & expeti cœpit, ut ipse JOSEPH adhuc vivens in septem Provincias late per Orbem diffusas, benedicente Domino, propagatum conspexerit.

Sed quam multas, quamque acerbas ob eam rem a domesticis ipsis, nedum ab aliis injurias, calumniasque pertulerit, haud facile dictu est. Illud sit instar omnium quod felicis recordationis Benedictus XIV. Prædecessor Noster, ut perhibent, aspera quæque atque indigna, quæ Servo Dei ad extremam usque ætatem subeunda fuerunt, animo reputans; JOSEPHUM Jobum alterum appellare non dubitavit. Hujusmodi autem incredibilis patientia, atque animi æquitas tunc maxime enituit, cum ex infanda calumniatoris nequissimi delatione comprehensus, ac tota spectante Urbe, satellitum manu stipatus, ad carceres perductus fuit, ut hominibus quidem ludibrio, Angelis vero admiratio-

rationi esset & gaudio. Etenim mitissimo atque humillimo viro, qui statim compertus innocens, ut impactæ calumniæ labes absterg eretur, summo cum honore cunctis plaudentibus domum reductus est, expetendum id magis visum fuit, quam dolendum. Illud utique dolendum maxime, atque acerbum accidit, quod vineam ab se tanto labore, ac studio plantatam, quæque palmites suos longe lateque extenderat, dissipatam jam, atque a singulari Fero pene exterminatam conspexit.

Attamen in his etiam rerum asperitatibus ne vestigium quidem de gradu constantiæ dejectus, ostendit quam vere scriptum sit: Justum non contristare quidquid acciderit. Contumeliis enim & conviciis lacessitus impudentissimis, ita se gerebat, ut iis delectari videretur. Obtrectatoribus suis, quos coercere facile potuisset, non aliam rependit vicem, quam quæ a Christo præscripta est, ut bene scilicet precaretur iis, a quibus injuriam acceperat. Sed & Deus ipsi tam admirabili patientiæ cœlestem aliquam vel in terris mercedem rependit. Deiparam enim cum puero Jesu videre meruit sibi, & commissis suæ disciplinæ adolescentulis benedicentem. Illius modo vultus inter orandum, modo corpus totum, dum Sacris operatur, cœlesti lumine circumfusum, atque e terra sublime conspectum est. Illum in cubiculo preces fundentem Beatissima Virgo adspectu, alloquioque suo recreavit. Dono præterea Prophetiæ non caruit, qua vel futura prædiceret, vel arcana cordium penetraret. Absentibus invocatus præsto erat. Filiis suis pariter longo licet intervallo disjunctis aderat, ut vel moneret, siquid forte deliquissent, vel parantibus ad eum scribere in ipso articulo temporis responderet. Ejus item contactus ægrotantibus salutaris erat, præsentia Dœmonibus formidolosa.

Sed jam suprema dies aderat, qua JOSEPHUS ejusdem præscius, post labores tam multos, post tam longas ærumnas sempiternâ quiete ac beatitudine potiretur. Itaque correptus morbo, quem Medici levem, & ultimum ipse affirmabat, christianarum virtutum, earumque maxime, quæ id tempus posceret, in occursum Domini parare se impense studebat. Morbi autem vim non patientia modo ipsius, atque animi æquitas, sed etiam

Beatissimæ Virginis, aliorumque cœlitum visiones suavissimæ leniebant. Inter eas porro illa utique jucundissima, qua eadem Dei Mater sese illi conspiciendam dedit, complurium, qui religiosæ illius disciplinæ Alumni fuerant numero comitata. Aliâ præterea visione Servum suum Deipara cum Sanctissimo Filio suo recreavit, pollicita insuper fore ut Ordo ab ipso institutus, de quo sollicitus erat, ne forte interiret, protegente se reflorescere t. Quod quidem, cum ad erigendos in spem suos magnopere pertineret, existimavit se salvâ modestiâ posse id eisdem palam facere, atque adeo debere. Sanctissimo deinde Corporis Christi viatico roboratus quatuor e suis Alumnis in Vaticanum mittendos duxit: duos quidem qui Sancti Apostolorum Principis æneam Statuam venerati pium illius pedibus osculum darent, ceu testem Catholicæ Romanæ Fidei, in qua emori, uti vixerat, Josephus optabat: alios vero duos, qui a Summo Pontifice Christi Vicario plenam culpæ omnis, ac pœnæ remissionem, ipsius nomine peterent, atque impetrarent. Sacrâ demùm unctione munitus, lacrymas inter, ac preces suorum, sublatis ad cœlum oculis, & pendentis e cruce Christi imaginem osculatus, post invocationem suavissimi Jesu nominis ter iteratam, sui compos, & sensibus valens, pacatissimum Conditori suo spiritum reddidit, octavo Kalendas Septembris anni Domini MDCXLVIII. Illud autem sane admirabile, quod e tam cari Parentis obitu non mæror, ut assolet, sed inusitata quædam lætitia filiorum ipsius animos repente occupavit, manantibus jam præ gaudio lacrymis, quas antea dolor expresserat. Defuncti corpus majestatem quamdam præseferens rapiebat oculos, suavemque, ac cælestem utique odorem efflabat. Jamverò virginalis illius eximii pudoris etiamsi alia nulla, dum inter mortales ageret, indicia extarent, illud unum satis abundeque foret, quod mortuus edidit plane admirandum. Quum enim Cadaver, detracto ut ablui posset indusio, nudatum esset, manus illius dextera, nullo alterius impulsu, statim partes eas cooperuit, quas verecundia conspicere vetat: atque ut evidentius adhuc tam singulare pudoris studium appareret, dimotâ per eos, qui aderant, mortui dexterâ, sinistra pariter nemine impellente ad partes eas obtegendas dexteræ vicem supplevit.

Jam-

Jamvero cum Servi Dei corpus ad Sacram Ædem Sancti Pantaleonis afferetur, quadriennis puer: En Sanctus inclamavit, ore lactenti, en Sanctus advenit. Magnus deinde concursus totius ferme Urbis ad funus illius celebrandum, præsertim post miracula, quæ complura statim patrari per invocationem Servi Dei cœpta sunt. Quæ cum ad aures felicis recordationis Innocentii Papæ X. Prædecessoris Nostri pervenissent, tum ipsius, tum Cardinalis in Urbe, ejusque Districtu Vicarii nomine Religiosis ipsius Filiis, qui spectatores, ac testes extiterant, demandata cura est, ut ea fideliter, atque accurate perscriberentur, ad eorum deinde, quorum interest, examen debitum revocanda. Quum autem novis in dies miraculis Servi Dei Sanctitas coruscaret, ejusque fama increbesceret, Cardinalis primum in Urbe Vicarii, Apostolica deinde auctoritate cœptum est agi de Virtutum illius excellentia. Quæ quidem cum in Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præposita, communi Patrum judicio ad heroicum gradum pertigisse constaret, sanctæ memoriæ Benedictus XIII. Prædecessor Noster eorumdem judicium decreto suo confirmavit die octava Septembris MDCCXXVIII. In Miracula deinde auctoritate Apostolica per tres Episcopos inquisitum, iisque rite in acta relatis, ac duobus ex illis Patrum suffragio dignis probatu compertis, ejusdem memoriæ Benedictus XIV. Noster item Prædecessor, consulto multis precibus Deo, Patrum judicium, acceptâ divinitus authoritate, ratum habuit, atque approbavit die Maji decima anni MDCCXLVIII.

Ac primum quidem Miraculum patratum est in Margaritha Tanteri Virgine Florentina, quæ decenni aneurismatâ in ultimum vitæ discrimen adducta, post imploratam JOSEPHI opem, puncto temporis integram valetudinem recuperavit. Miraculum alterum conspectum est in Christina Ceccherina Virgine ex eadem itidem Civitate Moniali, inter eas, quæ Cappuccinæ vocantur. Hæc enim per septennium variis simul morbis implicita, ut immobilis jam citra spem ullam decumberet, opitulante JOSEPHO, perfecte atque integre, divinitus repente convaluit. Quum igitur de JOSEPHI virtutum heroica excellentia, & perspicua miraculorum nota satis abundeque constaret, laudatus Benedictus XIV. nihil amplius cunctandum ratus, die VII. Augusti anni ejusdem

MDCCXLVIII.

MDCCXLVIII. datis Apoſtolicis literis, JOSEPUM Beatorum faſtis adſcripſit.

Sed novis ſubinde cœleſtibus ſignis, Servi Sui Sanctitatem Deo declarante, ut reliqui ſummi honores JOSEPHO decerni poſſent, auctoritate Apoſtolica de recentioribus, quæ ferebantur per eumdem patrata miracula, quæſtio de more inſtituta eſt; quâ feliciter expletâ, duo potiſſimum præ cæteris Patrum Sacrorum Rituum Congregationi præpoſitorum calculo probatu digna ſunt habita, & Nos ipſi probavimus die xxv. Maii MDCCLXVI. Ac primum quidem editum eſt in Maria-Conſtantia Caminati Genuenſi Virgine, Moniali in Monaſterio Ordinis Sanctæ Claræ extra mœnia Civitatis Tuderti. Phtiſim illa jamdudum paterna in domo contraxerat, quam aliquamdiù diſſimulatam celare amplius non potuit. Per undecim ipſos annos, aſſidua febris deteriora in diem ſymptomata tertium morbi illius gradum clare indicantia; Scirrhus in jecore duro extrinſecus, & late fuſo tumore ſe pandens, aliaque exinde ſubnaſcentia morborum genera eò jam ægram adduxerant, ut pelle dumtaxat atque oſſibus, nulla prætera corporis parte conſtare videretur. Itaque non ſemel extremo ſacramentorum ſubſidio munita, nihil jam aliud apperiri poterat, quam ut e conſumpto corpore anima demigraret. Sed deſperatam humanitus valetudinem pia Monialis per BEATUM JOSEPHUM divinitus eſt conſecuta. Quum enim brevi, quàm morbus in lectulo ſineret, novemdiali prece illius ſe patrocinio commendaſſet, die ipsâ, quæ nona & poſtrema erat inſtitutæ precationis, placide conſopita, & ſomno (quod numquam antea contigerat) diu producto, morbi vim omnem diſcuſſam ſenſit. Eodem tempore color vultui, vires corpori redditæ, quodque magis utique mirandum fuit, caro non modo reſtituta, ſed ea viſa eſt addita, quæ fortaſſe nunquam extiterat. Neque vero integra tantum fuit valetudo, ſed etiam perpetua.

Altera ſuperans naturæ vim ſanatio contigit Vincentiæ Buada Valentinæ. Hæc enim tres vel quatuor annos nata, ex gravi lapſu; (dum per ludum ab imprudenti quopiam jactatur in aera, & excipitur) luxatis aliquot ſpinalis medullæ vertebris, gravibus primum morbis, perfectâ dein comprehenſa fuit paralyſi, ita quidem ut crura ob interclusos ſucci vitalis meatus, arida jam, ac

pene

penè lignea motum & sensum omnem amisissent. Conversa igitur puella ad cœlestem opem, quandoquidem in humanis remediis nulla jam reliqua spes erat, novemdiali obsequio BEATI JOSEPHI auxilium implorat. Eo peracto, nondum tamen compos voti facta erat: Sed Patre admonente, brevi adhuc fusa prece, ea ipsa die, momento temporis motum, sensum, & quod mirandum est magis, carnem recuperavit.

Post hæc ejusdem Congregationis generalis die XXIII. mensis Septembris anni proximi elapsi coram Nobis habitæ consilium audivimus, an juxta consultissimas leges a Prædecessoribus Nostris ipsi Congregationi præscriptas, tuto ad BEATI JOSEPHI Canonizationem procedi posset, & quamvis in ea suffragium ferentes unanimi consensu id affirmaverint, nihilominus, ut accuratius causam perpenderemus, precibusque cum nostris, tum aliorum in re tanti momenti divinum promereremur auxilium, nonnisi die XII. subsequentis mensis Octobris decretum, quo ad solemnem BEATI JOSEPHI Canonizationem, servatis servandis, quandocumque procedi posset, edi jussimus.

Interim vero Charissimus in Christo Filius Noster Carolus Hispaniarum Rex Catholicus, ut hoc decretum ad effectum perduceretur, se summopere optare Nobis significavit: ac dilecti filii Ordinis Clericorum Regularium Scholarum Piarum Superiores proprio, & cunctorum illius Professorum nomine assiduas Nobis preces porrigebant humillimas, ut eum, a quo divini numinis afflatu leges exemplo suo confirmatas acceperant, supremo tandem cultu decoratum conspicerent, & venerarentur.

Ut itaque quod supererat, ad Sacrorum Canonum normam & juxta venerabilia eorumdem Prædecessorum Nostrorum instituta perficeremus, universi primum Collegii Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilium exquisivimus in Consistorio Secreto die XXVII. Aprilis proxime præteriti habito, in quo Nos ipsi summam virtutum, & Miraculorum BEATI JOSEPHI, necnon seriem eorum omnium, quæ in ejus causa gesta fuerant, ipsis exposuimus, cunctisque adsentientibus, ut ad supremam gravissimo huic negotio manum imponendam progrederemur, quamplures Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos ex universa ferme Italia in Urbem accivimus, eos quoque ante-

quam

quam definitivam sententiam ferremus, in consilium adhibituri.

Hi omnes causam totam perdidicerunt, tum ex peroratione in Consistorio publico die VII. mensis Maji proxime præteriti coram Nobis habita a dilecto filio Alexandro Tozzi Nostræ Consistorialis Aulæ Advocato, tum ex plena, accurataque relatione gestorum, & virtutum BEATI JOSEPHI, cum Miraculis e Tabulario sæpedictæ Congregationis Sacrorum Rituum desumpta, quæ typis impressa singulis tradita fuit.

Coacto propterea die prima proxime etiam elapsi mensis Junii semipublico Consistorio, in quo præter eorumdem Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegium, omnes itidem Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi, qui hac ipsa de causa in Urbe aderant, sessionem habuere, factaque omnibus dicendæ sententiæ potestate, spectabilem hujusmodi Consacerdotum coronam summa consensione audivimus ad BEATI JOSEPHI Canonizationem Nos adhortantem. Qua de re omnium suffragia proprio singulorum chirographo subscripta colligi, & in Tabularium Romanæ Ecclesiæ referri jussimus: mandantes præterea dilectis filiis Sedis Apostolicæ Notariis, ut super solemni actu publica instrumenta conficerent.

Indictâ deinde ad perficiendum Canonizationis actum hodierna die, qua solemnia Coronationis nostræ recurrunt, postquam superiori hebdomada per triduum omnes Christifideles ad jejunium hortati fueramus, tribus Patriarchalibus Basilicis designatis cum plenariæ Indulgentiæ concessione, ut ad impetrandum divini Spiritus lumen Fideles ipsi suas nostris adderent preces. Hac demum die congregatis in Vaticano omnibus utriusque Cleri ordinibus, & Curiæ, ac Aulæ nostræ Proceribus, præcipue vero Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, solemni supplicatione divinam Majestatem exorantes ad Basilicam Principis Apostolorum processimus. Ibi autem cum dilectus Filius Noster Carolus Tituli S. Clementis S. R. E. Presbyter Cardinalis Rezzonico nuncupatus ejusdem S. R. E. Camerarius, pro Canonizatione impetranda Procurator designatus enixa Christianorum Principum, Antistitum, Capitulorum, Ecclesiarum, Magistratuumque, ac totius Ordinis

nis Clericorum Regularium Scholarum Piarum vota, atque preces Nobis obtulerit pro solemni Canonizatione ipsius BEATI JOSEPHI, ac etiam BEATORUM JOANNIS CANTII, JOSEPHI A CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, SERAPHINI A MONTE GRANARIO, AB ASCULO denominati, & JOANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT DE CHANTAL, Nosque semel, iterum, ac tertio rogaverit, ut exoptatam dudum sententiam pronunciantes, commune gaudium expleremus. Ideo Nos implorato prius universæ cœlestis Curiæ præsidio, & advocato cum gemitibus Paraclyto Spiritu, eoque sic inspirante, ad honorem Sanctæ & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, ac Nostra, B. JOSEPHUM CALASANCTIUM A MATRE DEI Ordinis Clericorum Regularium Scholarum Piarum Fundatorem, omni christianarum virtutum genere ornatum, de re christiana optime meritum, cælestium donorum copiâ, & miraculorum gloriâ præluſtrem, Sanctum esse definiendo pronunciavimus, & una cum prædictis JOANNE CANTIO, JOSEPHO A CUPERTINO, HIERONYMO ÆMILIANI, SERAPHINO A MONTE GRANARIO, AB ASCULO denominato, & JOANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL Sanctorum Ecclesiæ fastis adscripsimus. Decernentes, juxta Benedicti XIV. Prædecessoris præfati literas, ipsius SANCTI JOSEPHI CALASANCTII memoriam Sexto Kalendas Septembris, qua nimirum die illius Corpus tumulo demandatum fuit, in universa Ecclesia quotannis recolendam esse, ac ritu debito celebrandam. Ac omnibus Christifidelibus, qui in Ecclesia Sancti Pantaleonis de Urbe nostra, ubi SANCTI JOSEPHI mortales exuviæ coluntur, eadem designata die religiose accedent ac Deum Optimum Maximum juxta Nostram, & Piæ Matris Ecclesiæ mentem precati fuerint, Indulgentiam septem annorum, & totidem quadragenarum perpetuo in forma Ecclesiæ consueta concessimus.

Mox decantato pro debita gratiarum actione laudis, & confessionis Hymno, ad Aram Basilicæ Maximam supra Sacratissimam Principis Apostolorum Confessionem incruentam salutis humani gene-

generis hostiam oblaturi reverenter accessimus, & facta eorumdem Sanctorum speciali commemoratione post Evangelicam lectionem a Diaconibus latinâ, & græcâ linguâ decantatam, justa & sancta exultatione spiritus sensimus Nos impelli, ut Venerabilem Sacerdotum coronam, & Populum universum, quem Religionis studium, atque Apostolicæ Sedis reverentia non ex Urbe modo, sed ex longinquis etiam Regionibus attraxerat; ad eorumdem Sanctorum virtutes imitandas, & Patrocinium promerendum, Paterno affectu breviter adhortari, & accendere conaremur. Denique inexhausti Ecclesiæ thesauri divitias in eos qui adstabant Fideles veluti effundentes, Plenariam omnium peccatorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concessimus.

In hac autem tum nostra, tum Populi totius Fidelis justissima exultatione nostræ huic Urbi dilectissimæ alia profecto quædam peculiaris est causa, cur non modo S. JOSEPHO, sed etiam sibi magnopere gratularetur. Solatium est enim non parvi utique faciendum, quod venerabile JOSEPHI corpus apud Nos extat, quasi amoris erga Nos sui perenne pignus, & monumentum. Nam etsi ubique Terrarum Cœlites clientibus suis opem impertiant, ibi tamen & uberius id, & frequentius præstare solent, ubi corpore hoc est aliqua sui parte adhuc resident. Ad JOSEPHI ergo tumulum in angustiis, in periculis, in rebus dubiis quisque accedat, per hæc præsertim tam plena ærumnis, & calamitatibus tempora, nec dubitet, quin cum ex iis, quæ passus est, tam multa, tam aspera, patientiam didicit in Terris agens; regnantem modo gloriosum in supernis ædibus pium erga se, & propitium experiatur.

Quoniam vero post prolatam a Nobis Canonizationis sententiam, ab eodem Cardinale Procuratore Nobis humiliter supplicatum fuit, ut super præmissis omnibus Apostolicas literas perpetuo valituras decernere, & edere dignaremur; ideo Nos justissimæ annuentes petitioni, præsentium tenore omnia & singula præmissa confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, atque universæ Catholicæ Ecclesiæ denunciamus. Mandantes, ut earumdem præsentium exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo

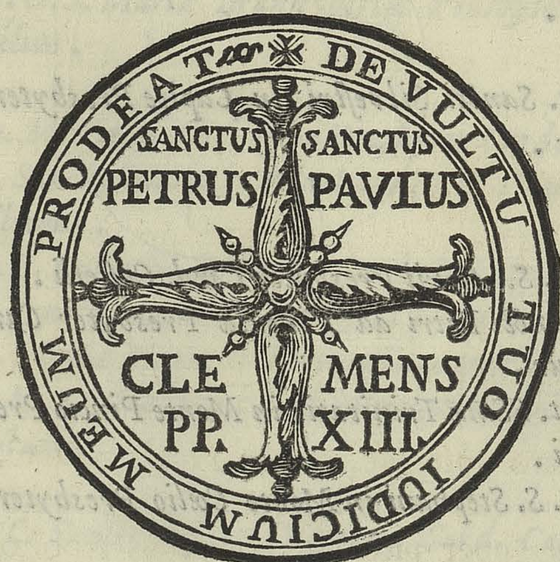
Perso-

Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti Pontificatus Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini, Sacri Collegii Decanus.*

✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes.*

✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.*

✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*

✠ *Ego*

✠ *Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.*

✠ *Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.*

✠ *Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.*

✠ *Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.*

✠ *Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.*

✠ *Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.*

✠ *Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.*

✠ *Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus.*

✠ *Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.*

✠ *Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.*

✠

✠ *Ego J. C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.*

✠ *Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.*

✠

✠ *Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.*

✠
✠

✠ *Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.*

✠

✠ *Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.*

✠ *Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.*

✠ *Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.*

✠ *Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.*

✠ *Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.*

✠ *Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.*

✠

✠ *Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.*

✠ *Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.*

✠ *Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.*

✠ *Ego A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*

✠ *Ego Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*

✠ *Ego X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.*

✠ *Ego B. Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

BEATI SERAPHINI

A MONTE GRANARIO, AB ASCULO

DENOMINATI

Laici professi Ordinis Minorum
S. FRANCISCI Capuccinorum.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

PRETIOSA illa ſuper omne aurum, & argentum, ac Regnis ipſis, & Sedibus præoptanda ſapientia, quâ nimirum docemur, caduca omnia deſpicienda, & non quæ ſuper terram, ſed quæ ſurſum ſunt quærere, & ſapere, tametſi nullam reſpuat indolem, ac diverſis hominum ingeniis æque ſe communicet, cæleſtiaque chariſmata, quibus affluit, libentiſſime largiatur: in rudes tamen homines, atque idiotas gaudet aliquando ſeſe uberius effundere, ut ſæculi hujus ſapientes, quos nempe ſcientia inflat, confundat, ac de ſapientia ſua inaniter gloriantes humiliet. Idcirco fons veræ ſapientiæ Verbum Dei Chriſtus Jeſus, qui revelare ſe dixit abſcondita a conſtitutione Mundi, exultans olim in Spiritu ad eum, cujus Unigenitus eſt, converſus: Confiteor, inquit, Tibi Pater Domine Rex Cæli & Terræ, quia abſcondiſti hæc a ſapientibus & prudentibus, & revelaſti ea parvulis: Atque id quidem in Catholica Romana Eccleſia ab ejus exordio, ad hanc uſque diem, ſemper videre licuit, ap-

paruitque luculenter, quam vere de ſapientiæ authore ſcriptum ſit. Et cum ſimplicibus ſermocinatio ejus. Mirum vero in modum noviſſime, ſuperiori ſcilicet ſæculo luculentiſſime perſpectum fuit in BEATO SERAPHINO A MONTE GRANARIO AB ASCULO denominato, Laico profeſſo Ordinis Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum nuncupatorum, qui rudis, & literarum omnium expers, cum neque legere noſſet, neque ſcribere, literatos tamen ipſos, atque eruditos longo poſt ſe intervallo reliquit, utpote qui ex libro illo ſcripto intus & foris, hoc eſt Chriſto Jeſu; docibilis Dei hauſerat tantum cæleſtis doctrinæ, ut inter præcipuos Divini Præceptoris Diſcipulos propter ſupereminentem ſcientiæ caritatem numerandus eſſe videatur.

Cum itaque pauper hic apud homines tam dives fuerit apud Deum gratiâ, & virtutibus, atque ad majorem his laudem, & celebritatem conciliandam evidens acceſſerit teſtimonium per miracula, quæ Omnipotens Deus Beati hujus Servi Sui interceſſione patrare dignatus eſt, Nos, nullâ re prætermiſsâ, quæ in tam gravi cauſſa ſervari ſolet; de conſilio & aſſenſu Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum, imploratâ iterum, iterumque Dei ope eumdem BEATUM SERAPHINUM utpote Civem cæleſtis Hieruſalem publico in Eccleſia cultu proſequendum eſſe declaramus, & in Sanctorum numerum referendum decernimus.

SERAPHINUS in Oppido Montis Granarii Firmanæ Diœceſis natus eſt anno reparatæ ſalutis MDXL. Parentes habuit humiles quidem genere, ſed honeſtos, ac pios. In Baptiſmo nomen illi inditum, Felix. Piâ & ſedulâ Matris optimæ diſciplinâ probe inſtitutus ab ineunte ætate proferre cœpit futuræ ſanctitatis indicia. A puerorum oblectamentis, & pravorum ſodalium conſuetudine alienus nihil ferme puerile habuit, præter innocentiam. Aſſiduus in Templis erat; ac præterea ad intentius orandum loca ſæpe abdita acquirebat. A Villico, cui

ope-

operam suam locaverat, demandata armenti custodia impedimento non erat, quin consueta pietatis officia diligentissime obiret. Secretiorem namque sylvarum solitudinem quærens, ibi de genu fervidas ad Deum preces fundebat, easdemque mox a brevi vespertina cœna diu multumque iterabat. Domum a Fratre post Parentis obitum revocatus, ut in cœmentaria arte sibi esset adjutor, atque ab effero illius ingenio aspera quæque perpessus Felix inhumani Fratris convicia, verbera, mallei etiam crudeles ictus æquo, diu, atque invicto animo tulit. Neque vero Fratris asperitas, & laboriosæ artis exercitatio dimovere illum potuit ab eo, quod sibi proposuerat, ut tribus in hebdomadam diebus jejunaret, ac piâ precatione animum per id maxime tempus, quod cæteri laborum socii reficiendo per cibum corpori dabant. Quam accepta Deo esset Servi Sui pietas, insigni sane miraculo patefactum est. Quum enim Deiparæ Virginis, cujus se in fidem, & clientelam tradiderat, Sacram Lauretanam Ædem inviseret, Potenti e flumen ex aquarum redundantia intumescens, quod nemo sociorum trajicere ausus erat, ipse, obstupescentibus qui aderant, semel atque iterum sicco vestigio transivit. Ex audita lectione de divini Judicii severitate tanto motu, ac terrore perculsus est, ut de vita heremitica cogitaret. Sed meliore deinde consilio rigidum Capuccinorum Institutum statuit amplecti, quod quidem non sine iteratis precibus, & lacrymis tandem obtinuit. Voti compos, SERAPHINI nomine assumpto, in Tyrocinio ita se gessit, ut peracto anno probationis, in Sacrum illum Ordinem cooptaretur omnium suffragiis. Novum inde atque ardentius perfectionis evangelicæ studium in ejus pectore efferbuit. Itaque severioris illius Instituti leges omnes, quamdiu vixit, ita observavit, ut diligentiam mirarentur omnes, pauci admodum imitari se posse confiderent. Benignus erga omnes, lenis, affabilis; Superioribus vero ita obsequens, ac dicto audiens erat, nullum ut munus, quantumvis arduum, ac laboris plenum defugeret, nihil cunctaretur, nihil perquireret, in id unum intentus, scilicet ut imperata quæ fuerant, ea sequeretur.

Paupertatem vero ita adamavit, ut ab iis etiam, quibus carere vix possumus, abstineret. Cellulam perpetuo habitavit obscuram, humilem, squallidam, duro lectulo, vili scamno, nullâ supellectili instructam. Vestis illi nonnisi obsoleta, ac detrita; eadem & in cæteris rebus, quæ corpori operiendo deserviunt, extrema paupertas. Jamvero ea erat vitæ innocentia, ut nullo se umquam crimine obstrinxerit, quin etiam a levibus quoque noxis, itaut in Sacra Exemologesi nihil ferme, quod expiandum esset, afferret. Quidquid enim voluntati Dei consentaneum non esset, non modo cogitare, sed ne audire quidem fas esse ducebat. Diebus fere singulis Eucharistico se pane reficere, & Sacrificiis, quotquot poterat, adesse, ac ministrare, protensis in formam crucis manibus, solemne habuit. Inexplebile orationis erat studium, ut diurnas plerumque, ac nocturnas horas in ea consumeret. Cæterum, excepto trium dumtaxat horarum spatio, quod quieti corporis negare non poterat, reliquum tempus omne, vel rerum divinarum contemplationi, vel piis precationibus impendebat.

Quum in re qualibet aliquod Dei vestigium agnosceret, inde fiebat, ut ubi esset, quidquid ageret, ad contemplationem rerum cælestium facile raperetur, atque tum etiam oraret, cum aliud agere videbatur. De Christi Domini cruciatibus quotidiana meditatio ita animum afficiebat, ut de ea sine lacrymis nec cogitare, nec loqui, neque audire loquentem posset. Tantâ in Deum caritate ferebatur, ut pro illius gloria mortem oppetere vehementer optaret. Itaque Superiorem supplex adiit, a quo potestas sibi fieret, in regiones se barbaras conferendi, ut incensam apud eas martyrii sitim expleret. Caritati erga Deum gemina erat, & erga proximos caritas. Quocirca errantes corrigere, avocare a vitiis, ad virtutem impellere, qua monitis, qua precibus, qua etiam objurgationibus conabatur. Nec vero frustra. Multi enim a perdita vivendi ratione ad bonam frugem redacti, multi a sæculi vanitate, & mundi periculis ad securius religiosæ vitæ institutum illius operâ traducti sunt. Aleas e ludentium manibus non semel extorsit. Intestina, atque inveterata inter

Asculanos Cives odia, & dissidia homo ut erat humili loco, nullis literis, professione laicus extinxit. Tantum illi auctoritatis a sanctitate perspecta. De miseratione ejus in pauperes, atque egenos illud vere dici potest, quod ore pallente, jejuniis, fame torquebatur alienâ, ita quidem ut aliorum memor, immemor sui dimidio in diem pane victitans, quod reliquum erat, cum integro fere obsonio in pauperes erogaret. Quin etiam eo processit, ut, in quadam annonæ difficultate, ex illo ipso dimidio pane alteram adhuc partem detraheret, qua esurientibus quoquomodo poterat subveniret. Contigit aliquando, ut a Præside reprehensus, quod pro numero pauperum pane non suffecturo, olera ex horto distribuisset, bono illum animo esse juberet: neque propterea enim defuturam religiosæ familiæ olerum copiam, quæ satis foret. Quod quidem eventu non caruit. Succisis enim pridie germinibus, alia subinde mane satis abundeque succrescere conspiciebantur. Illud autem mirandum magis, quod quum horti pars quædam exigua eidem a Præside peculiariter in usum pauperum attributa esset, plus ea fructuum, quam reliquæ, tametsi longe majores, & multo diligentius excultæ partes, afferret.

Neque vero in uno, aut altero calamitatis genere SERAPHINI misericors indoles se continebat. Carceribus enim detentos invisere, sedulo ad patientiam hortari, & quidquid solatii posset, afferre consueverat. Mœrentes præterea solari suaviter, ærumnis pressos in spem erigere, ægris inservire, assidere lectulo, bene monere, vilissima quæque ad eos sublevandos ministeria obire, hæc illi dulcis cura, jucundaque exercitatio. Jamvero qui tam leni & benigno erga alios ingenio erat, juvat nunc videre quam durus, atque acerbus in sese fuerit. Asperis contextum setis cilicium, velut alteram vestem, quam numquam exueret, ad nudam carnem perpetuo adhibuit. Confecto e clavorum acuminibus flagro utebatur ad quotidianam corporis lanienam, qua fiebat, ut copiosus e laceris membris sanguis deflueret. Sandaliis inferne omni ex parte detritis, cum

nudi pedes relinquerentur, pellis nonnunquam derumpebatur, cui ille malo dum acu diruptam pellem consuit, acriori longe malo, ac dolore medicinam faciebat. Fuit aliquando, cum noctes ipsas insomnes traduceret. Cæterum brevissimam illam, quam supra diximus, trium tantummodo horarum quietem non aliter fessis membris, quam vel sedens, vel capite ad scamnum reclinato indulgeret.

Diris ejusmodi cruciatibus abstinentiam addidit singularem, crebra & longa sui Ordinis jejunia servare, quasi loco ille deliciarum habuisset. Itaque illud adjecit, ut exiguâ etiam vespertinâ refectione perpetuo abstineret, & tres hebdomadæ dies pane dumtaxat, & aquâ transigeret; quod quidem inediæ genus jam inde ab adolescentia tolerare consueverat. Reliquis autem diebus ad partem panis exiguam nihil obsonii adhibebat, unicâ, eademque insuavi, quæque sociis etiam pridie superfuisset; cinere nonnumquam conspersâ, pulte contentus. Atque inde ortum habuisse censendus est malus ille habitus corporis, ex quo fiebat, ut sanguinem mingeret. Inter has macerati corporis asperitates, adjunctâ præsertim oculorum custodiâ, securior in dies, & vividior castitas efflorescebat, quam nullâ umquam labe inquinatam, nullâque, vel raro admodum, ut fertur, corporis aut mentis pugnâ tentatam servavit.

Jamvero si castimoniæ custos est humilitas, hæc in eo tam alte radices egerat, ut quamvis alieno judicio Sanctus, scelestissimus omnium, ac nequissimus esset suo. Laudis humanæ fugitans, contemptus sui appetens quam qui maxime. Cujus quidem rei, hæc duo perridicula sint argumento. Prandere aliquando jussus apud Nobilem Civem, aliâs ab Asculano Episcopo Cardinali, utrobique ita se gessit, ut ludum, & risum tamquam incomptus, & rusticus de se præberet. Ibi enim ad liquidæ pultis esum fuscinulâ usus est: hic ovum sorbens de industria in barbam effudit. Patientia porro in eo admirabilis plane fuit, tum in Fratris, quæ dicta sunt, verberibus, & conviciis, tum in iis pene quotidianis mulctis, ac pœnis, quæ a Religiosis Præsidibus infligi solebant. Ab aliis enim ob ingenii tarditatem duri-

duriter, ne dicam immaniter, ab aliis ad experimentum virtutis severe, ac rigide multabatur. Atque hæc quidem initio turbarunt hominem, sed imploratâ postea Dei ope confirmatus, aspera quæque ita ferebat, ut ea beneficii loco duceret, & manus, pedesque illis, qui quoquomodo multassent, oscularetur.

Par fuit in eo lenitas, & mansuetudo, qua illatas sive ab externis, sive a domesticis etiam injurias æquissimo animo tulit, impactâ ab nequissimo homine alaphâ, apprehensâ a domestico per contumeliam barbâ, atque aliquot pilis evulsis, nullum omnino SERAPHINUS perturbati animi signum dedit. Sed illud longe præclarius. Cum enim protervus quidam, atque impudens, mali Dœmonis instinctu, nudum illius caput plumbeâ laminâ tam graviter percussisset, ut Servus Dei præ dolore animo linqueretur, ac pene exanimis humi procumberet, statim ac redditus sibi fuit, ridenti vultu, ac lenissimis verbis percussori, quasi optime de se merito, fausta illi omnia a Domino precatus est. Ad injurias hominum accessit & alia a Dœmone haud minus dira vexatio. Modo enim protrahere pedibus, dum ille oraret, modo sublime elatum conari ad terram allidere, modo sævissimis plagis ægrum illius, & confectum corpus male multare consueverat. Quas tamen ille molestias, ac teterrimas infestationes ita despiciebat, ut adversarii nequissimi increparet ignaviam, atque ad sæviendum acrius acueret. Qua quidem animi magnitudine Dœmon adeo victus, & fractus est, ut ejus deinde præsentiam ipsam reformidaret, atque ab obsessis corporibus eo adventante diffugeret.

Tantam virtutum præstantiam cælestibus donis Deus inornatam esse noluit: Itaque Servum Suum superno lumine, quo futura prædiceret, & cordium secreta penetraret, plurimis etiam raptibus, ac mentis ab usu sensuum alienationibus insignivit. Pluribus quoque etiam, gravissimis morbis laborantibus, adhibito a SERAPHINO, Sanctissimo Crucis signo, sanitas restituta fuit. Quocirca confluentium ægrorum ad Montis Granarii Cœnobium tanta erat multitudo, ut in iis fausta precatione sanandis non

ſemel dies tota SERAPHINO abiret. Accedebat e tumultuoſa gentium frequentia Cœnobitis illis moleſtia non levis. Itaque parum abfuit, quin Præſes factam SERVO DEI poteſtatem divinitus patrandi prodigia ex obedientia coerceret. Sed ad vitandam moleſtiam ſatis viſum eſt, ſi SERAPHINUS in Aſculi Cœnobium demigraret.

Tam multis igitur, ac tam præclaris virtutibus, ac donis cæleſtibus cumulatus apud omnes non vulgares modo, ſed etiam ſummos, ac præſtantes viros ſanctitatis nomen, & famam adeptus eſt. Illum conſulere, illius ſe precibus commendare, incedenti per viam non ſolum deoſculari veſtes, ſed etiam præſcindere.

Sed jam dies aderat, quâ Sanctitas tam excellens aliis longe illuſtrioribus in Cælo honoribus decoraretur. Gravem pectoris affectionem e corporis maceratione contractam, quâ quodam veluti jaculo confodiebatur diu ille diſſimulaverat. Sed cum magis magiſque ingraveſceret, optatiſſimam ſibi ex ea mortem inſtare ſuperno etiam lumine intelligens, poſtulavit, ut Sanctiſſimæ Euchariſtiæ viatico muniretur. Abnuebant Medicus, & Sodales, quod morbi gravitas nondum ſe prodebat, præſertim cum æger nec ureretur febri, nec lectulo decumbere cogeretur, ſed iteratis precibus obſiſti non potuit. Sanctiſſimum igitur Chriſti corpus allatum eſt; quod quidem quo ille animi ſenſu, quo amoris æſtu perceperit, Angeli magis, quam homines intelligere potuerunt. Poſtulat ſubinde, ut Oleo ſacro inungatur. Quod pariter cum præproperum Fratribus videretur, affirmat ille quod in præſens negligerent, ſatis feſtinanter paullo poſt omnino facturos. Itaque poſt fervidas per horam de genu in lectulo fuſas preces, ſublatis ad Cælum oculis Deum obſecrat, ut quandoquidem Sodales ſe loquentem non audiebant, divinis ipſius vocibus auſcultantes Sanctum ad ſe Oleum afferrent. Precationem hanc deliquium animi ſtatim ſecutum eſt cum pallore vultûs, aliiſque defecturæ mox vitæ ſignis, quibus videlicet Sodales admoniti, expetitâ illum unctione propere munierunt. Itaque ad SERVI DEI ſolatium cum nihil reſtaret

ret aliud, placido vultu in Conventu sui Ordinis Civitatis Asculi Sanctissimam Deo animam reddidit.

Porro Cœnobii Custos veritus (quod assolet in Sanctorum hominum funere) tumultuosam confluentis populi multitudinem, nullo edito campani æris signo, Servi Dei pretiosam mortem occulere cogitarat tamdiu, dum justa illi solemnia de more persolverentur. Sed divinitus factum est, ut puerorum voce per Urbem SERAPHINI obitus vulgaretur. Quod Cives cum audivissent, ad Cœnobium omnes accurrere, Servi Dei corpus exosculari, vestes tertio, atque iterum superinductas præscindere, pilos auferre, præcidere ungues, quin etiam nec corpori parcere, nisi adhibitis decem Custodibus cautum esset, ne Sanctum cadaver ab imprudenti multitudine discerperetur. Venerationem auxit non mediocrem suavissimus odor, quem molle, ac flexibile corpus efflabat, donec ligneâ capsâ holoserico intus convestitâ inclusum peculiari tumulo, Senioribus Urbis ita jubentibus, mandatum fuit.

Memoriam, quam moriens reliquit sui nominis sempiternam, statim testatæ sunt quamplures ejus imagines tum impressæ, tum pictæ, ac duæ potissimum, quarum altera in ædibus Magistratûs, altera ad tumulum, quod ea ætate licebat, posita fuit. Concursus inde ad Sepulchrum, non a propinquis modo, sed etiam a dissitis locis augescebat in dies, prout nova subinde, invocato Servi Dei nomine beneficia impertita populorum frequentiam excitabant; ita quidem ut, cum votivis tabellis in pariete spatium deficeret, auferendæ fuerint veteres, ut novis fieret locus. Anno deinde Domini MDCX. Asculanorum Civium precibus piæ mem. Paulus V. Prædecessor Noster annuit, ut ad BEATI VIRI Sepulchrum accensa lampas venerationis publicæ testis esset perpetua. Civium pietatem æquavit sedulitas Præsulis Asculani in cognitione caussæ super fama sanctitatis, virtutibus, & miraculis Servi Dei; cum igitur Processum, quem informativum vocant, explevisset, res in tunc existentium S. R. E. Cardinalium Congregatione Sacris Ritibus præposita delata fuit, ac ad trutinam revocata,

atque, ut ea ferebant tempora, die VII. Junii MDCXXV. impertita fuit facultas specialiter in caussa inquirendi. Itaque, auctoritate Apostolica, nova caussæ cognitio instituta, atque in acta relata, siluit tamen ad annum usque MDCCIV. Sed quum ex Decretis interea a Ven. Mem. Innocentio XI. etiam Prædecessore Nostro confirmatis, ad prosequendam, rem necessaria esset nova resumendæ caussæ commissio, non ante id obtineri contigit, quam sub recol. mem. Clemente XI. pariter Prædecessore Nostro ad annum MDCCXII. Probato deinde cultu, qui, Pontifice annuente, BEATO VIRO exhibitus fuerat, & casu excepto a Decretis recol. mem. Urbani VIII. itidem Prædecessoris Nostri tandem fel. record. Benedictus XIII. similiter Prædecessor Noster anno MDCCXXVI. peculiari Cardinalium, qui Sacris Ritibus præsunt, Congregationi negotium dedit, ut de SERVI DEI virtutibus examen instituerent.

Inter hæc ab eodem Pontifice, mense Augusto illius anni, facultas concessa est, ut SERAPHINI Corpus a veteri Sacello ad alterum recens exstructum, ad ejus honorem proprie dicatum publice transferretur. Sed anno demum MDCCXXIX. auctior fuit & SERVO DEI cultus, & cultoribus ejus lætitia; tunc scilicet, quum laudatus Pontifex benigne indulsit, ut ab universo Ordine Minorum SANCTI FRANCISCI, atque a Clero præterea tum Civitatis, & Diœcesis Asculanæ, tum Oppidi Montis Granarii Officium sub ritu duplici quotannis recitaretur, & Missa ad honorem BEATI VIRI celebraretur die XII. Octobris, die scilicet, qua ejusdem fortunati obitûs annua memoria recurrebat.

Jussu deinde Clementis XII. itidem Prædecessoris Nostri, qui, Benedicto Prædecessore vitâ functo, proxime successerat, a peculiari quem diximus Cardinalium consessu BEATI SERAPHINI virtutum inquisitio ad Ordinariam Sacrorum Rituum Congregationem revocata, cum probationibus, ut ajunt, directis, inniteretur, tandem factum est, ut ratæ haberentur, ac probarentur.

Abso-

Abſolutâ denique inquiſitione, ſeu Proceſſu Apoſtolico ſuper miraculis poſt indultam B. SERAPHINO venerationem, a Deo patratis, & compertâ die XVII. Septembris MDCCLXIII. Proceſsûs validitate in Ordinaria Sacrorum Rituum Congregatione, cujus Decretum Nos die XXIIII. ejuſdem menſis confirmavimus; ſubinde miraculis ipſis in Congregatione antepræparatoria diei XXVII. Novembris MDCCLXIV. examinatis, atque iterum in præparatoria Congregatione diei IX. Junii MDCCLXV. Poſtremo vero in generalibus Comitiis coram Nobis die XXVIII. Januarii anni proxime exacti, ut moris eſt, perpenſis, atque diſcuſſis, duo ex illis in tertio genere IX. Martii ejuſdem anni (ad quam uſque diem divinam opem imploraturi Decretum diſtulimus) rite approbavimus.

Primum nempe inſtantaneæ ſanationis Januarii Ranalli a peſſimo ulceroſo tumore ſub ſiniſtram axillam, quo per plures jam menſes conflictatus, fruſtratâ diu Chirurgorum induſtriâ, nonniſi ferro, aut igne curari poſſe videbatur.

Alterum vero perfectæ ſanationis a paralyſi ſiniſtræ manûs, qua correptus fuerat Ugo-Antonius Carletti, dum ſeptuageſimum quartum ageret ætatis annum, quod naturæ vi, ſeu humanæ artis ope nequaquam aſſequi potuiſſet.

His itaque duobus miraculis cognitis, & approbatis, illud definiendum ſupererat, an ad ſolemnem BEATI VIRI Canonizationem rite procedi poſſet, quod cum univerſi Patres unanimi ſuffragio aſſererent, Nos Sancti Spiritûs tum propriis, tum aliorum precibus implorato lumine, die XII. Octobris proxime præteriti Decretum in eamdem ſententiam edidimus.

Cumque dilecti Filii Civitatis Noſtræ Aſculanæ Magiſtratus & Incolæ, ac religioſiſſimus Ordo dictorum Fratrum SANCTI FRANCISCI Capuccinorum nuncupat. enixis precibus a Nobis poſtularent, ut decretam BEATI VIRI Canonizationem tandem exequeremur, Nos ut in hoc graviſſimo negotio juxta præſcriptam a Prædeceſſoribus Noſtris agendi normam procederemus, univerſi primum Collegii eorumdem Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium in Conſiſtorio Secreto

die

die xxvii. Aprilis proxime elapsi coram Nobis congregatorum sententiam, atque consilium exquisivimus. Quibus post auditam a Nobis gestorum seriem, & BEATI VIRI præclara merita, ad legitimam Caussæ hujus absolutionem una voce Nos adhortantibus non viciniores modo, sed remotiores per Italiam Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos monendos curavimus, ut ad Urbem sese conferrent, & Nobis de BEATI SERAPHINI, necnon BEATORUM JOANNIS CANTII, JOSEPHI CALASANCTII A MATRE DEI, JOSEPHI A CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, & JOANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT DE CHANTAL solemni Canonizatione deliberantibus, consiliorum etiam suorum suffragia, prout Spiritus Dei ipsis suggessisset, exponerent.

Ut autem præclaræ BEATI SERAPHINI virtutes, & probata miracula, necnon in totius Caussæ discussione adhibitæ cautiones neminem laterent, indicto prius publico Consistorio coram Nobis, universoque Ecclesiasticorum Ordinum, & Collegiorum consessu, mandavimus inibi a Dilecto Filio Josepho Ascevolini, Nostræ Consistorialis Aulæ Advocato virtutes, & Miracula BEATI SERAPHINI oretenus palam exponi: integrum quoque, & exactum eorumdem compendium ex authenticis documentis fideliter collectum, typisque impressum, omnibus suffragium laturis, exhibendum curavimus. Demum convocatos die x. labentis mensis Julii in Consistorio semipublico præfatos S. R. E. Cardinales, necnon Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, qui jam in Urbem convenerant, ab iis quæsivimus, an ad BEATI SERAPHINI Canonizationem deveniendum esse censerent. Ipsi vero, uno omnes ore, pluribus, gravibusque rationibus in affirmativam sententiam ire comperti sunt. Nosque a dilectis quoque filiis Apostolicæ Sedis Notariis publica Instrumenta confici, ac præterea suffragiorum ipsorum exempla, a singulis subscripta, in Tabularium Ecclesiæ Romanæ referri mandavimus.

Reliquum erat, ut a Patre Luminum, quid ei placitum esset edoceremur. Indicto propterea per totam Urbem tridua-

no jejunio, in tribus Patriarchalibus Basilicis Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum publice adorandum exponi mandavimus, omnibusque Christifidelibus vere pœnitentibus & confessis, sacrâque communione refectis, unam saltem ex dictis Basilicis visitantibus, atque in ea, ad implorandam in tanto negotio divinam opem plenariam peccatorum indulgentiam elargiti fuimus. Humillimas quoque Nostras, & diuturnas fudimus Omnipotenti Deo preces, donec hac die Beatissimæ Mariæ Virgini de Monte Carmelo sacrâ, ad quam scilicet, cum Omnipotenti Deo placuit Nos immerentes ad Beati Petri Cathedram evehere, solemnia Coronationis Nostræ distulimus; generalis supplicationis ritu ad Basilicam S. Petri in Vaticano, ut moris est, procedentes, unacum omnibus prædictis, cæterisque Romanæ Curiæ, & Nostræ Aulæ Prælatis, universoque Clero Sæculari, & Regulari, & frequentissimo Populo divinam opem invocantibus, auditis iterum per Dilectum Filium Nostrum Carolum, Tituli Sancti Clementis, S. R. E. Presbyterum Cardinalem Rezzonico nuncupatum, ejusdem S. R. E. Camerarium, Postulationum pro Canonizatione impetranda Procuratorem, enixis precibus, post Sacros Hymnos, Litanias, aliasque preces de more decantatas, ad laudem & gloriam Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad Fidei Catholicæ exaltationem, & Christianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli ac Nostra, & de præmissorum omnium Venerabilium Fratrum Nostrorum consilio, & assensu prædictum SERAPHINUM A MONTE GRANARIO AB ASCULO denominatum, Laicum Ordinis Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupat. expresse professum, de cujus vita pie sancteque traducta, & de virtutibus in gradu heroico, ac miraculis, ejus intercessione, a Domino patratis plenissime constabat & constat, Sanctum esse definiendo pronunciavimus, & pro Sancto ab omnibus habendum, atque colendum ediximus in nomine Patris, & Filii, & Spiritûs Sancti, omnibusque Christifidelibus, qui singulis annis die XII. Octobris vere pœnitentes & confessi Ecclesiam Conventûs dicti Ordinis in Civitate Asculana, ubi ipsius Sancti corpus religiose

asser-

asservatur, devote visitaverint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, vel aliâs debitis pœnitentiis eâdem authoritate in perpetuum misericorditer relaxamus. Denique in obsequium Omnipotentis Dei decantato Laudis, & Confessionis hymno, incruentam salutis nostræ hostiam ad Altare Confessionis Beatissimi Petri in Spiritu humilitatis obtulimus cum commemoratione ipsius SANCTI SERAPHINI, necnon SANCTORUM JOANNIS CANTII, JOSEPHI CALASANCTII A MATRE DEI, JOSEPHI A CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, & JOANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT DE CHANTAL, quos pariter Sanctorum albo rite adscripsimus, omnibusque, qui aderant, plenariam peccatorum indulgentiam elargiti fuimus.

Quum autem gratias Omnipotenti Deo egimus, quod inter cœtera Nobis, quamvis immerentibus, collata beneficia, illud etiam datum fuerit, ut BEATUM SERAPHINUM Sanctorum numero adscriptum definiremus, gavisi pariter fuimus in Domino, eique benediximus, qui, Ecclesiam suam perpetuâ defensione custodiens, manifeste ostendit e quolibet personarum ordine Sanctos exoriri perfectionis eximiæ, eorumque præclaris exemplis subinde propositis Christianæ Fidei cultores admonet, ut imitari non pigeat, quod celebrare delectat.

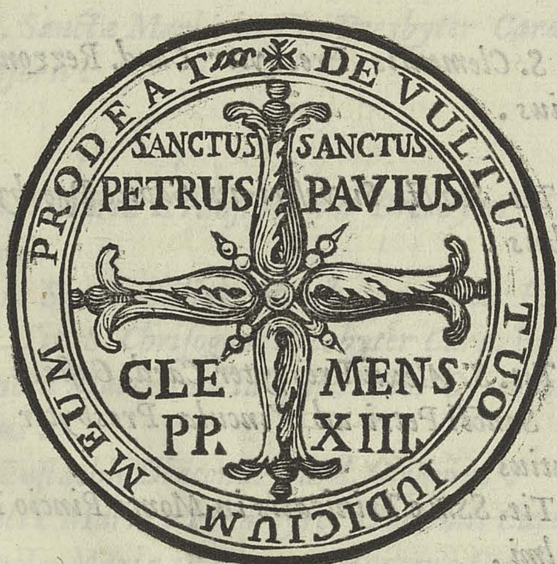
Quoniam vero post prolatam a Nobis, ut præfertur, hujusmodi Canonizationis, & adscriptionis sententiam ab eodem Carolo Cardinale, & Procuratore Nobis humiliter supplicatum fuit, ut super præmissis omnibus Apostolicas Literas perpetuo valituras edere dignaremur; Nos justissimæ petitioni annuentes præsentium literarum tenore, atque ex certa scientia, & Apostolicæ authoritatis nostræ plenitudine omnia & singula præmissa, confirmamus, roboramus, atque iterum sancimus, ac decernimus, universæque Ecclesiæ denunciamus; Mandantes, ut earumdem præsentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si exhibitæ forent, vel ostensæ.

Nulli

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti, Pontificatûs Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini Sacri Collegii Decanus.*

✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes.*

✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.*

✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*

✠ *Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.*

✠ *Ego*

✠ *Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ *Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.*

✠

✠ *Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.*

✠

✠

✠ *Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card: Castelli.*

✠ *Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.*

✠ *Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.*

✠ *Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus.*

✠

✠ *Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.*

✠ *Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.*

✠

✠ *Ego*

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ *Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.*

✠

✠ *Ego J. C. Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.*

✠ *Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.*

✠

✠ *Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.*

✠

✠

✠ *Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.*

✠ *Ego V. Tit. Sancti Calixti Presbyter Card. Paraccianus.*

✠ *Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.*

✠ *Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.*

✠ *Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.*

✠ *Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.*

✠ *Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.*

✠ *Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.*

✠

✠ *Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.*

✠ *Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.*

✠ *Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.*

✠ *Ego A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*

✠ *Ego Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*

✠ *Ego X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.*

✠ *Ego B. Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA
De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

